

Din 1985,
Adrian Păunescu
NU mai are nici o
legătură cu
FLACĂRA.

2

Flash:
**Diplomația
și
filosofia
istoriei**

8-9

Reportaj:
**Cei
care
trăiesc
din sânge**

Nr. 45 • 8 - 14 noiembrie 1995 • 16 pagini - 500 lei

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

**Premiul
MAȘINA DE SCRIS**

a fost acordat. Începe
un nou concurs.
Valoarea premiului
se menține la
1.000.000

de lei
pag. 12 - 13

**Dialog
cu
Sebastian
Sârcă**

pag. 7

Inedit:
**În decembrie '89,
SECURITATEA
nu s-a desființat.
S-a reorganizat !**

pag. 5

**Acest om
asigură sănătatea
sau boala noastră?**

Ne-am gândit să-i ajutăm pe mai-marii PDSR
să se debaraseze de cei care comit ilegalități.

În acest număr,

Totul despre afacerea prefectului Nitulescu

(pag. 12)

În numărul viitor:
**Un
senzațional
material
despre
DURREF.**

Andrei Hododi ne-a trimis
o consistentă dezmințire.
Răsturnare de situație?
Vom vedea !

Angst

Sos. București-Târgoviste, nr. 298 BUȚEA
Tel/fax: 40-1-311.03.12

Diplomația și filosofia istoriei

DI ambasador al Egiptului la București, Khaled Mahmoud El - Komy, abordează actul diplomatic ca un exercițiu al încrederii și înțelegerii pornind de la o anumită filosofie asupra mersului istoriei. Iar în seara de valori a acestei filosofii la loc de cinstă se află speranța în pace și în spiritul de cooperare. Născut la Cairo în 1943, după studii de economie și științe politice a intrat în diplomatie în 1966. După obținerea doctoratului și efectuarea mai multor misiuni în străinătate - la Istanbul, Roma, La Valetta, Abidjan, Praga, de peste un an de zile se află la București în fruntea misiunii diplomatice a țării sale.

"O pace parțială în Orientul Mijlociu poate produce frustrări și nemulțumiri"

■ este de părere dl ambasador al Egiptului, dr. Khaled Mahmoud El-Komy

- Domnule ambasador, se știe că în evoluția situației din Orientul Mijlociu, Egiptul a jucat și joacă un rol principal. Care credeți că vor fi următorii pași către o reglementare pașnică a situației din această regiune?

- Înainte de a vă răspunde la această întrebare, aș vrea să precizez anumite puncte esențiale. Pacea este o parte importantă a caracterului și civilizației noastre. Dacă nu ar fi existat o asemenea concepție nu am avea astăzi o istorie și o civilizație ca a noastră. Ideologia și încrederea noastră în pace nu sunt, așadar, elemente conjuncturale, tactice, ci este vorba despre o opțiune strategică. Este piatra unghiulară a diplomației noastre, care nu este una duplicitară. Orientul Mijlociu, deci inclusiv Egiptul, a suferit imens în ultimii 50 de ani. Am pierdut aproape totul, de la viețile oamenilor, până la elemente de infrastructură și de civilizație. Așa încât noi credem cu putere într-o pace reală și în securitate pentru toți din regiune. Dar când vorbim despre pașii care trebuie făcuți pentru viitorul păcii, este clar că trebuie îndeplinite niște condiții. Trebuie ca toate părțile din Orientul Mijlociu să ia parte la realizarea unei păci globale, inclusiv Siria și Libanul. Tunurile nu trebuie să hotărască viitorul acestei regiuni. Se impune, așadar, ca toate părțile din regiune să participe la acest proces și să dea dovadă de mai multă flexibilitate. Iar ca să se câștige încrederea tuturor nu sunt suficiente bunele intenții și cuvintele, ci acțiunile, faptele. Toate

părțile trebuie să manifeste această încredere. Nu pot să știu în detaliu ce se va întâmpla în viitor, dar ceea ce aș dori este ca fiecare parte să demonstreze mai multă flexibilitate și

încredere reciprocă. Nu există alternativă la coexistență. Cooperarea deplină în regiunea Orientului Mijlociu trebuie să se bazeze în principal pe o pace globală în zonă și anume pace și securitate pentru toate părțile, bazată pe egalitate, dreptate, eficiență. Pe de altă parte, țările comunității internaționale trebuie să-și îndeplinească toate responsabilitățile ce le revin pentru a grăbi procesul de pace. Cred totodată că deplina cooperare economică, tehnică între țările din Orientul Mijlociu se poate înfăptui pe măsură ce se realizează o pace globală. O pace parțială ar putea să producă nemulțumiri și frustrări într-o parte sau alta.

- În acest context, sperați că se va materializa acordul de pace dintre Israel și Siria?

- Sper de bună seamă în

ale lumii?

- Termenul de fundamentalism este importat în lumea islamică din exterior. Acest termen era cunoscut numai în iudaism și creștinism. În lumea islamică, termenul a fost importat de curând.

Aș vrea să precizez că ceea ce dv. numiți fundamentalism islamic este practic acum terorism. Islamul este una dintre cele mai tolerante religii. Dumnezeu este unul pentru fiecare om din orice religie. Se știe că religia nu este împotriva omului, ci aduce stabilitate, certitudine, pace în oameni și în popoare. Sub faldurile steagului islamic unii încearcă să obțină puterea politică. Iar pentru aceasta recrutează tineri frustrați, dezorientați, foarte mulți dintre ei șomeri. Desigur, șomajul nu este singura motivație, dar este o cauză importantă pentru că dacă acești

societățile, întrucât logica lui este oarbă. Acestea sunt realități politice care nu pot fi ignorate.

- Care este aprecierea dv. în legătură cu relațiile dintre țările noastre și ce perspectivă de viitor întrezăriți?

- Sunt foarte bucuros să constat că între țările noastre sunt condiții ca relațiile să fie excelente. Vă reamintesc faptul că peste câteva luni vom sărbători 90 de ani de la stabilirea relațiilor diplomatice dintre țările noastre. România a stabilit relații diplomatice cu Egiptul încă din 1906, înaintea unor țări europene, cum ar fi Austria, pentru că a privit de la început Egiptul ca pe o poartă spre Est, nu numai spre Orientul Mijlociu. Aceste relații s-au dezvoltat ulterior foarte bine, volumul schimburilor reciproce fiind foarte mare pentru condițiile de atunci. Mulți români s-au integrat în societatea egipteană păstrându-și credința. Deci, cred că înainte de toate, există o înțelegere și o încredere spontană între cele două popoare. În schimburile economice și comerciale ale României, Egiptul ocupă acum locul 6-7. Relațiile politice sunt și ele foarte bune. Anul trecut, președintele Mubarak a vizitat România, iar acum, în luna noiembrie, președintele Iliescu va vizita Egiptul. În afară de aceasta, au avut loc intense schimburi de diverse delegații. Într-un articol pe care l-am scris recent în cel mai mare ziar din Cairo, "Al Ahram" am vorbit despre un drum al prieteniei reale dintre țările noastre. Dincolo de raporturile oficiale, se realizează o personalizare a lor, se stabilesc fecunde raporturi culturale, umane, așa încât se poate vorbi de o relație naturală între cele două popoare.

O coincidență fericită a făcut ca în aceste zile să fi avut loc, la reședința dlui ambasador, lansarea numărului special al revistei „Secolul 20” consacrat Egiptului. Un adevărat regal de nume prestigioase, care realizează un tablou „spiritual” al țării faraonilor din vremuri străvechi până astăzi.

aceasta, dacă fiecare parte va ține seama și va contribui la realizarea scopului unei păci reale și nu să caute să obțină anumite avantaje pe seama celeilalte părți. Sunt totodată necesare flexibilitatea și încrederea reciprocă în sensul că securitatea poate fi egală pentru fiecare și nu pentru una dintre părți în dauna celeilalte. Dacă asemenea condiții sunt îndeplinite, orice este posibil.

- În legătură cu manifestările fundamentalismului islamic, credeți că acest fenomen poate provoca instabilitate nu numai într-o țară anume, ci chiar în regiuni întregi

oameni ar avea o ocupație, nu ar mai recurge la astfel de mijloace. La fel se întâmplă și în Europa cu neofasciștii, neonaziștii, cu tinerii punk sau skin-heads. Soluția, după părerea mea, ar fi să li se găsească un rost acestor tineri. Fiind un fenomen internațional pe care îl întâlnim și în țări bogate precum SUA, Japonia sau în Europa occidentală, terorismul, extremismul nu pot fi înlăturate decât dacă se pune mână de la mână într-o acțiune comună de zăgăzuire a fenomenului. Președintele Hosni Mubarak spunea că trebuie să fim atenți pentru că terorismul atacă toate

ȘTEFAN NICOLAE ■

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia,
Alexandru Păsărin

Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU

Director difuzare: MANUELA VASILIU ARION

Secretariat: Mihaela Caroline Mușat 222.33.31; 222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40; 223.15.12,
223.15.37; 223.15.44, cu interioarele din paranteze

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: RĂZVAN DUMITRESCU

Secretar general de redacție:

ADRIAN PETRESCU

■ POLITICĂ - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zarojanu

■ EXTERNE - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae

■ CULTURĂ - Remus Andrei Ion

■ SOCIAL - Alexandru Arion, Lucia Ștefanovici

■ SPORT - Pompiliu L. Dumitrescu

■ REPORTERI SPECIALI - Liliana Petruș, Toma Roman jr.,

Horia Țurcașu

■ INVESTIGAȚII - Matei Dumitru

■ FOTOREPORTERI - Petre Cojocariu, Florin Ioniță

■ CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ: Pașcu Balaci, Ion Ceacăru

■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Alexandru Graur (Italia),

Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tâmbală (SUA)

■ SECRETARIAT DE REDACȚIE - Crina Gorgoi

■ CORECTURĂ - Maria Antonescu, Angela Ștefănescu

Flacăra BIS magazin

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

REBUS REBUSACHE

maxi SKANDY

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂSĂRIN

Redactori șefi:

MIHAI ZGUBEA ("Rebus")

CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")

Aurel Ștefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona Simzianu; telefon: 2036.

REVISTA PENSIONARILOR

Redactor șef: BRÎNDUȘA NICOLAE

Dan Gheorghe, Elena Ghera

ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chițulescu

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel,

Maria Călin, Nicoleta Burtea, Eugen Mațotă, Cezar

Munteanu, Doru Vintilă

DIFUZARE 222.66.28: Marian Anton, Gabriel Bumb,

Cora Ciocanu, Marian Frunzeanu,

Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian,

Marius Procopie, Nicolae Șerban,

PERSONAL (2128): Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL: Viorica Tudor, Gabriela Ionescu,

Florența Tudor, Anghel Elena

ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu,

Liliana Crețu, Mariana Săndulescu

Cititorii din străinătate se pot abona prin
Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: OMEGA PRESS INVESTMENT S.A.

Revista FLACĂRA utilizează
informații furnizate de agenția
MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Alternativa 2000

Am urmărit cu mare interes și plăcere emisiunea lui Gabriel Giurgiu, difuzată într-o duminică noaptea pe programul 2 al TVR. Invitați - Andrei Pleșu și Varujan Vosganian. Tema în dezbatere - înființarea unui nou partid, modern, deschis la valorile noi ale timpului în care trăim, încercând să rezolve cu onestitate problemele grave și multiple ale societății românești contemporane. Și, lucru de mirare pentru o formațiune politică, fără obsesia puterii cu orice preț. Printre cei care au aderat la programul „Alternativa 2000” se află oameni fini, cultivați, fără implicări dubioase în viața noastră de zi cu zi. Dar și fără șansa de a ne reprezenta vreodată. Întâlnirea lor sub pavilionul acelorași idei generoase seamănă într-un fel cu jocul cu mărgelile de sticlă al lui Hermann Hesse. Este sculptor, dar de o nobilă ineficiență, minunat, însă perfect gratuit. Și este semnificativ pentru prăpastia care se cascadează pe zi ce trece între omul obișnuit și intelectualul român. Primul este hărțuit de necazurile cotidiene, de imposibilitatea de a asigura familiei un trai decent, circulând prin cea mai mare expoziție de bunuri ispititoare și inaccesibile care este azi România; celălalt, dezgustat de marasmul politicismului, de abjecția parvenitismului, de lupta pentru supraviețuire a populației, se refugiază tot mai mult

în lumea conceptelor, a soluțiilor utopice, care îi fac existența suportabilă, uneori ironizată cu deosebită satisfacție. Consecințele acestui hiatus sunt nefaste și vor accentua neîncrederea dintre membrii colectivității noastre, incapabili să restabilească un dialog benefic pentru întreaga obște. Elocventă mi s-a părut o secvență din respectiva emisiune. La un moment dat, mirat de telefoanele telespectatorilor care îi puneau întrebări numai lui Varujan Vosganian, redactorul s-a întrebat care este motivul ocolirii sistematice a lui Pleșu. La care acesta, candid, i-a răspuns prompt (citez cu aproximație): „Așa par eu, mai nătâng”. Cine poate face despre sine însuși o astfel de afirmație și încă în văzul tuturor, n-are nici o șansă să ajungă în fruntea obștii și să-i conducă destinele. Personal, aș vota un președinte ca Andrei Pleșu. Dar electoratul ar prefera oare pe cineva care e bântuit de îndoieli, care în locul demagogiei statutare propune cinstea variantelor și în loc de obsesia puterii are credința că oricine poate fi înlocuit?

Tare mi-e teamă că nu suntem încă pregătiți pentru așa ceva. Iar „Alternativa 2000” va mai fi un produs sculptor apărut la noi numai în beneficiul câtorva inițiați, care, la adăpostul culturii și al himerelor izvorâte din mintea lor strălucită, vor fi departe de „vuietul vremii”.

Pentru contra

Radocea contra Răboacă

În jurul Comisiei Naționale de Statistică s-a iscat un scandal de proporții. Senatorul Partidului Socialist, Gheorghe Răboacă, l-a acuzat public pe președintele C.N.S., Alexandru Radocea, că a umblat la niscaiva date și la ceva indicatori pentru a îmbunătăți imaginea Guvernului în țară.

Reacția domnului Radocea nu s-a lăsat mult așteptată. Domnul a chemat ziaristi și le-a explicat că românii mănâncă la fel de mult ca englezii și a încercat să demonstreze prin niște calcule sofisticate că este obiectiv. Neavând nici un statistician în redacția noastră, nu putem spune dacă domnul Radocea are sau nu dreptate. În schimb, după ce a lansat câteva replici dure la adresa domnului Răboacă („senatorul cu mintea aburită”, „profesorul ar trebui să vină aici să ia lecții” etc.), a dat acestui conflict, o turnură clar politică.

Domnul Radocea a susținut că

a fost curtat de Partidul Socialist, că i s-a oferit un post de conducere pe lângă domnul Mohora, dar că a refuzat și de aceea domnul Răboacă l-a așteptat la cotitură. Cert este că în momentul de față Comisia Națională de Statistică se află în continuare sub controlul direct al Guvernului și ea, teoretic, poate fi folosită pentru cosmetizarea pre-electorală a Partidului Democrației Sociale din România.

Senatorul Răboacă a venit totuși cu o idee bună, și anume, trecerea Comisiei Naționale de Statistică sub control parlamentar.

Zgâmbău contra Urse

La începutul săptămânii trecute, studenții au cedat. Constantin Zgâmbău, liderul Ligii Studenților din Arte Plastice, a cedat extremismului sau, mai bine zis, metodelor extremiste. El umblă prin oraș cu ilice, bundițe și itari și vrea să blocheze trenuri. Printre colegii lui circulă zvonul că ar fi obsedat de gări de când s-a bătut pe motive revoluționare cu niște impiegati de mișcare.

Zgâmbău a vrut să se lege luna trecută de șinele din Gara de Nord, dar charisma lui n-a reușit să adune decât patru adepți ai protestelor extreme. Fiindcă impiegatii de mișcare se as-

cunseseră de frică, Zgâmbău a avut un schimb de replici cu niște majori de la Poliția T.F. și a plecat supărat că nu a avut priză la mase.

De fapt, între Zgâmbău (vice-președinte al Confederației Studenților din România) și Liga Studenților din Universitatea Bucu-

Evenimente mari, evenimente mici

rești a izbucnit un conflict. În timp ce primul o face pe radicalul, ceilalți, conduși de Cristian Urse, au suspendat greva studențească. Între Zgâmbău și Urse a fost un război al comunicatelor, încheiat în coadă de pește.

Studenții au încetat greva pe baza unor promisiuni făcute de mai multe partide parlamentare care au promis că vor modifica Legea învățământului. Între ei și Parlament+Liviu Maior a fost un război de uzură. Noi credem că

dacă greva ar mai fi continuat pașnic chiar trei, patru zile, Puterea, sub spectrul înghețării anului universitar, ar fi aprobat toate revendicările.

Vadim contra apartamentelor, Sava și Timofte, Dumitru Iliescu, Sever Mureșan, Mugur Isărescu, Ion Iliescu, George Bush, Nicolae Spiroiu, U.D.M.R., S.R.I., Mihai Pelin și, cu voia dumneavoastră, revista Flacăra

Butimanul național C.V.T. e vizibil speriat de spectrul ridicării imunității sale parlamentare. Din acest motiv a bătut în retragere în ceea ce privește atacurile la adresa președintelui Ion Iliescu, dar loveste haotic în toți cei care par că doresc inculparea sa. Prima

victimă a fost deputatul P.N.Ț.C.D. Cornel Sturdza Popovici. Acesta, în 1991, a fost autorul unui accident de mașină soldat cu moartea unui copil. Cazul fusese clasat, deputatul Sturdza declarat nevinovat, dar V.C. Tudor, de frică să nu i se ridice lui imunitatea parlamentară, cere ca deputatul P.N.Ț.C.D. să fie declarat vinovat pentru omor din culpă.

Tot de frică să nu cumva să fie el judecat, cere cu furie să ajungă în fața tribunalului generalii Dumitru Iliescu, șeful S.P.P., și ex-

ministrul Nicolae Spiroiu. Tot prin metoda „ba p'a mă-tii”, sunt făcuți praf Mihai Pelin, realizatorul Cărții Albe a Securității, senatorii P.D.S.R. Radu Timofte și Constantin Sava, din comisia de apărare. Să fi uitat senatorul Vadim că în umbra statuii mareșalului Ion Antonescu pe care a plantat-o în Slobozia, în fața Poliției, s-a ghiftuit la restaurantul preferat al lui Nicu Ceaușescu cu fleici și alte produse de geniu ale spiritualității românești chiar cu senatorul Sava și că nu de mult a sărit în apărarea acestuia, când Sava s-a umplut de ridicol cu primele sale cuvinte din

Senatorul Constantin Sava (PDSR) a stat la masă cu C.V.T. Nu bănuia atunci că va fi victima instabilității senator PRM. Poate că din pățanie în pățanie vor învăța și mai marii zilei câte ceva din proverbul „cine s-a fript cu ciorbă, suflă și în iaurt”.

această legislatură? Oricum, ciracii lui Vadim au pata pusă și pe onor publicația noastră. După ce ne-au atacat în revista România Mare, au fost foarte scârboși cu redactorul nostru prezent la conferințele săptămânale de presă ale P.R.M.

**TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■**

Pentru mai marele statisticii din România, parlamentarul

Răboacă este „senator cu mintea aburită”. O zice persoana din imagine, responsabil cu aburirea cetățenilor.

Puls

Infirmări? Nu. Tot confirmări!

Spuneam în numărul trecut al revistei noastre că o serie de evenimente recente confirmă afirmațiile pe care presa independentă le-a făcut în ultimii ani.

Este vorba, printre altele, despre cosmetizarea cifrelor statistice, despre transformarea țării într-o zonă în care totul este posibil și în care comisioanele grase au devenit un obicei și, nu în ultimul rând, despre faptul că recentul conflict C.V.T. - Ion Iliescu ne întărește convingerea că trăim într-un stat prezidențial în care orice se poate întâmpla dacă vrea domnul de la Cotroceni.

Să vedem acum dacă o serie de semnale apărute în aceeași presă independentă sunt de natură să infirme anumite temeri ale cetățeanului.

Cu voia dv., stimați cititori, voi începe prin a mă referi la un articol apărut în nr.420 al cotidianului "Ziua", sub semnătura lui Liviu Vălenaș. Se spunea acolo că o sursă din interiorul SRI a dezvăluit unor redactori un fapt cutremurător. Anume că, un colectiv special din cadrul instituției cu pricina a elaborat deja sinteza asupra alegerilor din 1996 în care, atenție, Ion Iliescu urmează să fie reales cu 55% din voturi!

Potrivit articolului respectiv, cam tot atât va obține și coaliția guvernamentală, despre a cărei componență se afirmă însă că nu a fost conturată definitiv.

Cu alte cuvinte, rezultatul alegerilor din 1996 este deja stabilit, căci ce alt mesaj s-ar putea desprinde din materialul la care m-am referit?

Stau și mă gândesc ce spune el, cetățeanul, când citește un asemenea articol? Probabil că reacțiile se împart în două categorii. Bănuiesc că există cititori care dau crezare celor afirmate, la fel cum există cetățeni cărora articolul cu pricina li se pare mult prea subtil pentru a fi demn de luat în seamă.

Vă mărturisesc că atunci când este vorba despre o chestiune capitală (precum cea a alegerilor, care într-un stat de drept ar trebui să fie cât se poate de libere și democratice), am serioase rezerve în legătură cu afirmații tranșante care nu se bazează pe o argumentație solidă.

Dacă însă mă întrebați ce părere am despre articolul publicat în cotidianul "Ziua", nu voi fi în stare să vă răspund tranșant, din două motive la care mă voi referi în cele ce urmează. Îmi amintesc foarte bine despre o întâmplare trăită pe data de 2 octombrie 1992 când, ca redactor al revistei "Zig-Zag", mi-a fost dat să văd ceva incredibil.

Este vorba despre buletine de vot, tocate mărunț și incendiate, descoperite într-o ghenă de gunoi din apropierea Liceului "Eugen Lovinescu", în incinta căruia fuseseră amenajate secțiile de votare 981 și 984. Pe unele foi se puteau distinge frânturi din ștampilele

de control, unul dintre documente fiind aproape intact. Se putea vedea clar semnul "VOTAT" aplicat în chenarul rezervat Convenției Democratice. Ne-am adresat atunci Ministerului de Interne, mai precis biroului "Elector '92" cu sesizarea care poartă numărul de înregistrare 37.365.

Nu puteam înțelege cum s-a întâmplat așa ceva când, potrivit legii, buletinele de vot aveau un regim cât se poate de clar stabilit, iar transportarea acestora se făcea sub pază, organelor de poliție revenindu-le și sarcina de a asigura protecția secției de votare pe o rază de 500 m! Culmea, procesul-verbal privind rezultatele votării de la secția 984, pe care l-am consultat atunci, nu semnala nici cel mai mic incident. Și totuși, la ghenă de gunoi se aflau buletine de vot purtând însemnele acestei secții. O pungă cu astfel de documente incendiate a poposit și pe masa secretarului de stat Crăciun, din Ministerul de Interne.

Mă veți întreba probabil ce s-a întâmplat? Nimic. Absolut nimic. Nici până astăzi nu cunosc rezultatul cercetărilor, presupunând că cineva a început vreo anchetă. Și au trecut trei ani de la evenimentul relatat. Și buletinele de vot erau cât se poate de oficiale, din moment ce pe ele erau aplicate ștampilele de control ale secțiilor de votare menționate. Este prin urmare cât se poate de clar că, cel puțin în acest caz, procedura de vot a fost viciată de o mână misterioasă.

Cunoscând toate aceste lucruri și necunoscând vreo persoană care să fi dat socoteală pentru această faptă incalificabilă, nu pot garanta că astfel de lucruri nu se vor repeta.

Revenind în anul preelectoral 1995 se cuvine să menționez și cel de-al doilea motiv care mă pune în imposibilitatea de a da un răspuns tranșant în legătură cu articolul publicat în cotidianul "Ziua". Potrivit legii, de mai bine de doi ani, fiecare cetățean cu drept de vot ar fi trebuit să se afle în posesia cărții de alegător. Dar nu se află. Există toate șansele să asistăm la o nouă bulibășeală, exact în perioada premergătoare viitorului scrutin, când se vor întocmi listele cu cei care au drept de vot. Pentru că doar cartea de alegător putea elimina o sumedenie de neconcordanțe, de genul celor înregistrate în 1992.

Așa stând lucrurile, există loc pentru fel de fel de speculații. Ciudat este însă faptul că actuala putere nu face absolut nimic concret în vederea eliminării unor astfel de temeri.

Ba dimpotrivă, acționează de o asemenea manieră, încât ai senzația că scopul mai marilor zilei este acela de a întrona dubiul în toate compartimentele societății.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

În momentul în care a fost scris acest articol, președintele PNȚCD, domnul Corneliu Coposu, se zbate între viață și moarte. La Spitalul Universitar București agitația domnește peste tot. O ciudată amestecătură de ziariști, politicieni și bodyguarzi se învârt pe culoare în așteptarea unor vești. Diagnosticul oficial este

Coposu după Coposu

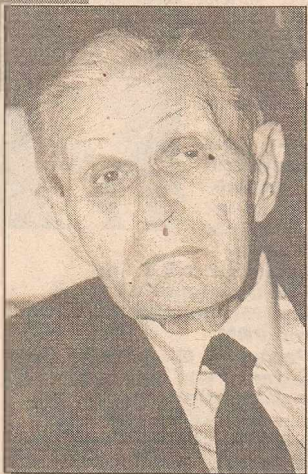
afecțiune cardio-respiratorie pe fondul unei afecțiuni pulmonare. Unele surse - printre care cotidienele Evenimentul Zilei și Ziua - spun că situația este fără ieșire. Bulina roșie afirmă că este vorba de metastaze pulmonare și metastază cerebrală. În Ziua a apărut chiar că domnul Coposu s-ar afla în starea de

moarte clinică ireversibilă. Din informațiile verificate de noi reiese că domnul Coposu nu supraviețuiește decât cu ajutorul respirației mecanice făcută cu niște aparate sofisticate. Comisia medicală formată din 14 personalități medicale românești păstrează tăcere, purtătorul ei de cuvânt, secretarul de stat dr. Dan Georgescu, mărginindu-se să declare doar că starea domnului Coposu este critică. Dintre personalitățile politice care au reușit să pătrundă în salonul unde se află domnul Coposu îi amintim pe deputații PNȚCD Ion Diaconescu, Remus Opreș, Mircea Ciuraru, pe senatorul Dudu Ionescu și, în mod uimitor, pe directorul SRI, Virgil Măgureanu.

În momentul de față în PNȚCD există, în opinia noastră, cel puțin trei grupări importante ale căror interese sunt de multe ori divergente. Toate aceste grupări sunt unite în jurul personalității lui Corneliu Coposu. În momentul în care acesta nu se va mai

putea ocupa deloc de partid, între tabere va izbucni un

Gruparea cea mai bine situată din partid care ocupă câteva funcții-cheie este cea strânsă în jurul deputatului Mircea Ciuraru, secondat de alți doi parlamentari importanți. Acest grup și-a făcut mulți dușmani mai ales în organizațiile de tineret ale partidului și în teritoriu. Adversarii îi numesc pe Mircea Ciuraru, Remus Opreș și Dudu Ionescu „banda neagră” și cred că aceștia înclină să pactizeze cu PDSR pentru o eventuală guvernare. Printre numele vehiculate drept posibili succesori ai lui Corneliu Coposu se numără Mircea Ciuraru, senatorul Radu Vasile sau, ca o soluție de compromis, prim-vicepreședintele Ion Diaconescu. Practic, în eventualitatea numirii oricărui dintre aceștia vor exista nemulțumiri care s-ar putea să părăsească PNȚCD. Congresul partidului a fost amânat pentru luna ianuarie 1996. Atunci, cu foarte puțin timp înaintea alegerilor locale și generale o sciziune de proporții ar putea fi catastrofală nu doar pentru PNȚCD ci și pentru CDR. CDR ar putea să-și piardă rolul de principală grupare a opoziției. Singura soluție să nu se întâmple așa ceva ar fi ca în eventualitatea dispariției lui Corneliu Coposu să urmeze tot Corneliu Coposu sau să poată fi măcar menținută, în ciuda orgoliilor, linia morală și politică impusă de el până acum.

în teritoriu.

Când domnul Coposu a lipsit pentru un tratament de mai lungă durată, în PNȚCD și în Convenția Democratică din România au izbucnit nenumărate conflicte. Datorită unor orgolii exacerbate și greșelilor domnului Emil Constantinescu, CDR a fost părăsită de câteva partide importante. În PNȚCD situația era asemănătoare. Doar revenirea domnului Coposu în țară a adus după sine detensionarea situației din partid.

în frunte o personalitate de talia domnului Coposu.

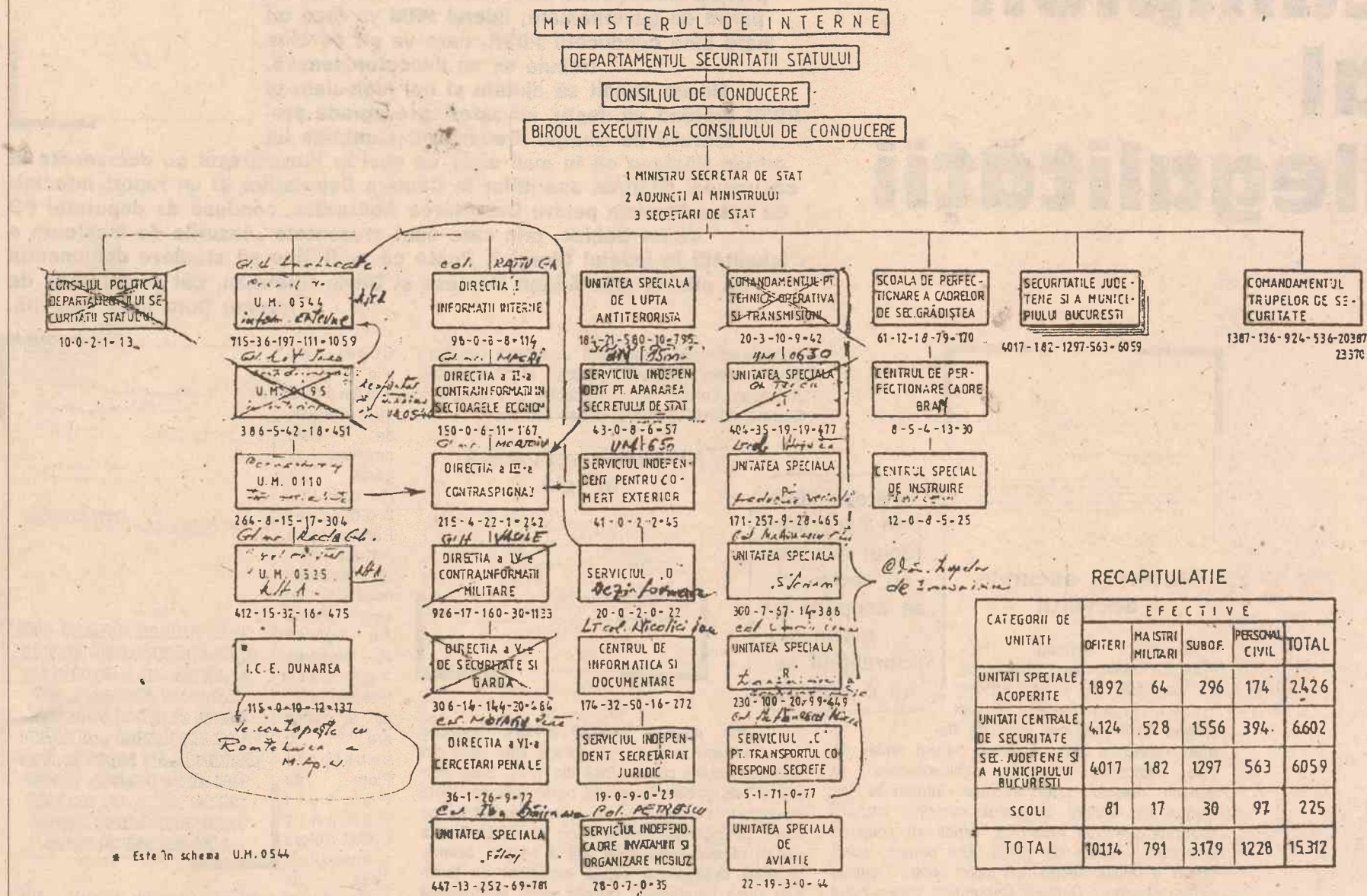
TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Flacăra vă prezintă, în premieră, un document unic

ORGANIZAREA DE ANSAMBLU A DEPARTAMENTULUI SECURITĂȚII STATULUI

DE
IMPORTANȚA DEOSEBITĂ
Exemplar unic

În decembrie '89, Securitatea nu s-a desființat. S-a reorganizat !

Despre organizarea fostului "Departament al Securității Statului" s-a scris mult. Desființarea acestui organism de reprimare a fost anunțată cu surle și trâmbițe încă din 22 decembrie '89. Asupra numărului celor care lucrau practic în Securitate s-au făcut o mulțime de speculații. Pentru cititorii Flacăra, în exclusivitate, publicăm o schemă, în facsimil, fost exemplar

unic, document de o importanță deosebită, din mai multe puncte de vedere. Această schemă privind organizarea de ansamblu a Securității a fost adnotată și modificată în chiar seara zilei de 22 decembrie în Ministerul Apărării Naționale de către grupul Iliescu-Militaru-Stănculescu-Voican-Măgureanu, grup care a condus de fapt, din Drumul Taberei, acțiunile

armatei. Răposatul general Gușe se afla în acel timp în fostul CC întrebându-se aiurit "Dacă armata nu trage, Securitatea nu trage, atunci cine trage?" Intențiile grupului din MAPN nu au vizat, în acele zile în care cetățenii erau chemați "cu piepturile goale" la televiziune, desființarea unităților speciale ale Securității, unități ce dispuneau, în total, de un număr de 1.105 ofițeri, 399 maiștri militari, 115 subofițeri și 160 de angajați civili. Adnotările efectuate de generalul Militaru și de Voican Voiculescu pe schemă confirmă menținerea în activitate și a Unității Speciale de

Aviație a Securității, unitate formată din 22 de ofițeri, 19 maiștri și 3 subofițeri. Ce elicoptere zburau oare deasupra capitalei împrăștiind gloanțe? Că au desființat însă emanații? Direcția de contrainformații militare (a IV-a) și Direcția de securitate și Gardă (a V-a). Prioritară a fost însă atunci trecerea în subordinea Marelui Stat Major a Centrului de Informații externe, a Serviciului D, de dezinformare, și a Serviciului de Contrainformații Externe. Suntem în măsură să prezentăm, în premieră absolută, efectivele reale ale Departamentului Securității Statului. Fără a pune la socoteală informa-

torii de rând, plătiți sau nu, putem conchide că au existat 15.312 securiști, 72 ne-au anchetat penal, 447 ne-au ascultat telefoanele, 388 ne-au citit scrisorile, 781 ne-au filat pe stradă prin parcuri și în concedii, iar de dezinformarea noastră s-au ocupat numai 22, în 22 decembrie '89. Dacă la această schemă mai adăugăm ceva personal, fiindcă nu-i așa, democrația necesită o apărare mai eficientă a societății și a individului, ne putem face o idee vagă asupra efectivelor celor 8 servicii de informații care au înlocuit Departamentul Securității Statului.

MATEI DUMITRU ■

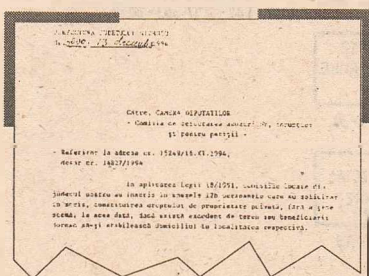
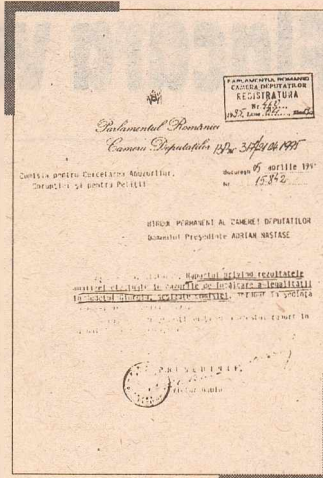
Corupție în județul Giurgiu

Un prefect, campion al ilegalității

De curând, mărimile din PDSR anunțau că vor trece la curățirea partidului, înlăturând persoanele corupte. Faptul acesta venea suspect de repede după amenințarea lui Corneliu Vadim Tudor că va da publicității documente compromițătoare pentru personaje importante aflate la vârful formațiunii politice conduse de Oliviu Gherman și Adrian Năstase. Mai mult, președintele Senatului declara într-o emisiune televizată că, publicând acte compromițătoare pentru unii membri din principalul partid de guvernământ, liderul PRM va face un mare bine conducerii PDSR, care va ști de cine trebuie să se descotorosească.

Ne-am gândit să ajutăm și noi high-class-ul PDSR arătând cu deștu' acuzator spre ograda prefectului de Giurgiu. Dorim să-i reamintim lui

Adrian Năstase că în mod sigur va găsi în buzunărașul cu documente al costumului destinat aparițiilor în Camera Deputaților și un raport întocmit de către Comisia pentru Cercetarea Abuzurilor, condusă de deputatul PD Victor Babiuc, prin care sunt prezentate „cazurile de încălcare a legalității în județul Giurgiu”. Poate că ar fi bine să studieze documentul cu pricina atât Adrian Năstase și Oliviu Gherman, cât și ministrul de interne Doru Ioan Tăracilă.

Guvernul ascunde adevărul

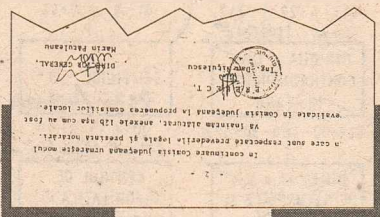
Băneasa, Prundu, Daia, Frătești, Toporu sunt câteva dintre localitățile din județul Giurgiu în care Legea fondului funciar (Legea 18/91) a fost încălcată flagrant, prefectul Dan Nițulescu nefiind străin de cele întâmplate. Cazurile, arhicunoscute, au devenit obiectul unei anchete întreprinse de Corpul de Control a primului-ministru, anchetă finalizată printr-un raport ce venea să confirme dezvăluirile făcute de presă. Din păcate, acest raport a rămas secret, cel puțin pentru Comisia pentru Abuzuri a Camerei Deputaților, care a cerut de nenumărate ori documentul respectiv integral. Interpelarea din noiembrie '94 adresată lui Nicolae Văcăroiu a rămas fără efect. De aceea, membrii comisiei conduse de deputatul Victor Babiuc au considerat că „Guvernul - în mod intenționat încalcă prevederile constituționale, încercând să acopere, probabil, numele unor înalți demnitari care au obținut - încălcând flagrant legea - suprafețe de terenuri și - implicit - mari profituri bănești”.

La alin. 2 din Legea 18/1991 întâlnim următoarea dispoziție: „Familile fără pământ sau cu pământ puțin din alte localități care solicită în scris pot primi în proprietate până la 10 ha în echivalent arabil cu obligația de a-și stabili domiciliul în comună, oraș sau municipiu după caz, și de a cultiva pământul primit, renunțând la proprietatea avută în localitatea lor, din extravilan”. Numai că nu toți au beneficiat de prevederile Legii 18, respectând-o în același timp. Spre exemplu, șeful Serviciului Circulație la poliția județului Giurgiu, Gheorghe Bișin, și-a tras 2 ha de teren în comuna Slobozia și încă 1000 mp în comuna Frătești.

Terenurile acordate ilegal diferiților ștabi și ștabuți locali apar în anexa 12 b pe care Comisia județeană Giurgiu o aprobă prin Hotărârea nr. 82/1993. Prin aceeași hotărâre a fost fixată o dată definitivă până la care cei ce au primit pământ conform anexei 12 b trebuiau să-și stabilească domiciliul în localitățile respective. Data era 31 decembrie 1993, dar conform raportului Comisiei parlamentare, la 31 decembrie 1994 toată lumea rămăsese pe loc la vechile vetre „strămoșești”. Printre cei care au încălcat legea în acest mod sunt și Mirică Vasile, director la Romcereal Giurgiu, Dumitrescu Petre, președintele Camerei de Comerț, Giurgiu, Perșu Ioan,

vicepreședintele Consiliului Județean Giurgiu, Sin Nicolae, director general al Consiliului Județean, Voicilă Petre, inspector al Prefecturii Giurgiu, Sârbu Dumitru, ofițer SRI etc.

Nițulescu semnează în fals

Prin adresa 3.600/13.12.1994, prefectul Dan Nițulescu încearcă să dreagă câte ceva din matrapazlăcurile comise încă din 1991. Sunt anulate 67 de poziții, însumând peste 350 ha, toate menționate în anexa 12 b. Adresa prefectului ne arată cu ingenuă nesimțire că „această anexă (12 b) fusese constituită fără a se ține seama, la acea dată, dacă există excedent de teren sau dacă beneficiarii doresc să-și stabilească domiciliul în localitatea respectivă. În cursul anului 1991, aceste anexe au fost validate aproape în totalitate, în forma propusă de comisiile locale”. Adică, barosanii județului au fost împroprietăriți cu forța, căci ei nu au avut nici o palmă de pământ, deoarece nu doreau să-și stabilească domiciliul în altă parte. Ca niște adevărați disidenți, au refuzat să plece în surghiun, oftând de 100 de ori pe zi de obidă că le-a dat partidul conducător o mare pacoste pe cap, sub formă de hectare de teren arabil. Trebuie știut că prefect în 1991 și răspunzător de ceea ce cuprindea anexa 12 b era tot inginerul PDSR Dan Nițulescu, reconfirmat în funcție de guvernul Văcăroiu la 24 martie-1993. Adică, la exact o lună și jumătate după ce primul-ministru primise o adresă din partea deputatului PDSR Mihai Lușuț, prin care acesta se întreba (retoric, desigur) când va fi luată măsura de înlocuire a lui Nițulescu (din funcția de prefect) pentru „incompetență și rea voință”.

Raportul întocmit de Comisia pentru Abuzuri și Corupție a Camerei Deputaților, precizează că Nițulescu a dat cu bățul și a semnat în fals „multe titluri de proprietate”, în condițiile în care bravul inginer era și președintele Comisiei județene Giurgiu, de aplicare a Legii 18/91.

Afacerea Băneasa

În 1994 izbucnește scandalul terenurilor din comuna Băneasa. Persoane influente, unele cu importante funcții în Ministerul Agriculturii, fuseseră puse în proprietate peste ceea ce nu le aparținea de drept. Printre cei care au beneficiat de dărnicia lui Dan Nițulescu erau fostul ministru al agriculturii Ioan Oancea și fostul său secretar de stat

Constantin Ignat. Amândouă personajele, de tristă amintire, le găsim în Raportul Comisiei Parlamentare Anticorupție, la capitolul ilegalități cu caru! Primul are legătură cu afacerea Agricolă International, iar al doilea are pe conștiință Flota de Pescuit Oceanic CRPO Tulcea și importul, în 1992, de

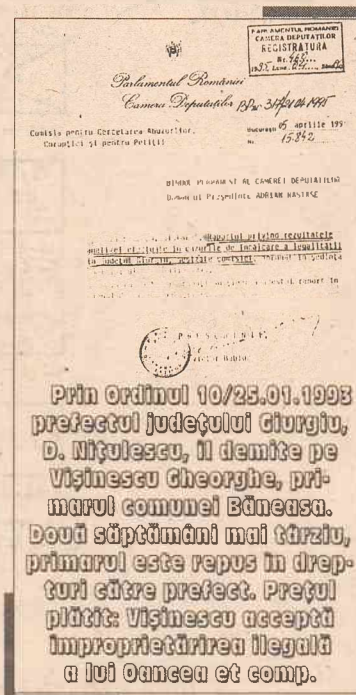
carne de vită proaspăt tranșată în anul... 1987, pentru care au fost plătiți 1,3 milioane dolari.

Pe scurt, Ioan Oancea își trage 9 ha teren, cumnata sa Pandrea Iulia 7 ha, iar Constantin Ignat 8 ha de pământ. Directorii COMAICO, Constantin Baștiurea și Mircea Dinescu, primesc și ei 7 ha.

În urma controlului efectuat de guvern, Dan Nițulescu anulează titlurile de proprietate eliberate ilegal pentru comuna Băneasa. Motivația este simplă: „în comuna Băneasa nu există teren excedentar”, deci conform art. 10 din Legea 18/91 nu se putea acorda pământ persoanelor cu domiciliul în altă localitate! Cu toate acestea, Nițulescu reușise această performanță.

Raportul semnat de președintele Comisiei pentru Cercetarea Abuzurilor, deputat Victor Babiuc, încheie cazul Băneasa astfel: Este evident că până la anularea titlurilor de către prefect, personalitățile în cauză au beneficiat de drepturile ce decurgeau din calitatea de proprietari... Aproximând, la prețuri minime, că s-ar fi cultivat numai grâu și tot rezultă, de pe cele 51 ha, un beneficiu de circa 30 milioane anual”. Evident bani de buzunar pentru micii nababi.

În numărul următor al revistei vom continua să prezentăm concluziile Comisiei de Cercetare a Abuzurilor. Vom prezenta și alți fericiti profitori și beneficiari ai bunăvoinței prefectului. Prefect care nu este dorit nici de parlamentarii PDSR. Vom arăta cum „persoane cu funcții importante au fost mituite de Dan Nițulescu - în disprețul legii - prin acordarea unor suprafețe de teren, pentru construcții de case (a se citi vile) sau chiar terenuri arabile”.

RĂZVAN BUTARU ■

SEBASTIAN SÂRCĂ:

"Rockerii și metaliștii sunt niște tineri extraordinari"

Radioul se ascultă și în timp ce-ți bați copiii

- Există azi o mare fluctuație dinpre presa scrisă spre audiovizual. Ce-ar trebui să știe un ziarist care vine în radio?

- Să uite tot ce știe! Dacă vii cu texte ca pentru ziar, te încurci în frazare. În radio totul zboară, așa că ești nevoit să te repeți și să utilizezi "vorbe parazite": iată, așadar, deci... Dacă televiziunea e hipnotică - când te așezi, nu te mai miști - iar lectura presupune și ea concentrare, radioul se ascultă și în timp ce faci mâncare sau îți bați copiii...

- Pentru că e un domeniu al efemerului, te-ai întreba ce și cât se păstrează totuși?

- Se păstrează doi-trei ani emisiunile înregistrate, cele "live" se țin doar 48 ore, altfel nu ne-ar ajunge nici fonoteca de la Jilava, unde se păstrează benzile cu valoare istorică. Din păcate, accesul la arhivă nu e prea lesnicios, motiv să așteptăm crearea noii Case Radio care, deocamdată, rămâne doar în faza de conservare.

- Cum ai debutat la "Viața Studențească"?

- Am început direct cu cronică dramatică (despre Eugen Ionescu și Sartre) și comentarii muzicale. Am fost primul care, în urma unei bălăii cu redactorul-șef Nicolae Stoian, am publicat materiale despre formațiile beat-rock românești (Sideral, Cromatic, Roșu și Negru), care erau tolerate, aveau concerte, dar nu scria nimeni despre ele.

- Debutul în radio ți-l mai amintești?

- Ar fi greu să-l uit! Mi s-a cerut să fac un instantaneu despre elevii care chiulesc în prima zi de școală! Șansa m-a făcut să găsesc în Cișmigiu doi băieți care au acceptat să vorbească, cu condiția să nu le dau numele. Dialogul a ieșit atât de natural încât șeful meu, ascultând materialul, mi-a zis: "Debutați prost, tineri! Debutați cu un fals!" Până la urmă l-am convins că nu era nimic aranjat. Azi aflu cu plăcere că oameni care erau atunci elevi sau studenți ascultau cu plăcere programul III, care era altceva în concertul mass-media din acei ani.

Există o criză generală de manageri

- De ce a devenit Radio România Tineret - Canalul de Tineret?

- Intenția a fost de a căpăta o structură similară cu canalul 5 al BBC

- un experiment pentru transformarea întregului Radio în canale bine structurate. Însă acest lucru e dificil câtă vreme există sectoare comune și un singur buget. Un canal trebuie integral individualizat, cu producție proprie, arhivă, buget și celelalte.

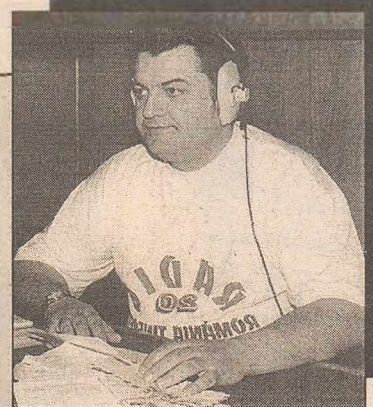
- Care e cel mai recent sondaj care vă vizează și ce concluzii impune el?

- Cred că datează din '93. Concluziile nu sunt prea îmbucurătoare, dar trebuie spus că a fost investigat doar publicul între 18 și 35 ani, în vreme ce noi avem multe programe pentru copii. În condițiile astea, eu nu am decât un "feed-back" empiric, prin telefoane și scrisori. Oricum, copiii sunt mai critici decât adulții, nu uzează de diplomație, îți spun frust "Nu-mi place".

- Dar tinerii în ce măsură se regăsesc în programele voastre? De pildă, cum a reflectat Canalul de Tineret recentele manifestații studențești?

- Avem emisiunea "Student Club", de care m-am ocupat și eu, dar mi s-a părut firesc să predau ștafeta celor mai tineri. Din păcate, aceștia

Sebastian Sârcă s-a născut în București, pe 30 iunie 1946. A absolvit Facultatea de Litere, debutând ca ziarist, la 18 ani, în "Viața Studențească", într-o echipă aproape legendară (Ion Cristoiu, Cornel Nistorescu, George Stanca, Mihai Tatulici ș. a.). Din 1971 este angajat al Radiodifuziunii, unde în prezent este redactor-șef adjunct al Departamentului de Copii și Tineret. Recăsătorit, are doi copii: Cristina și Sebastian Traian. Autor al volumului de proză "Călătorie spre vârful ființei mele".

TVR practică "împrumuturile" de titluri și subiecte

- Ai creat o mulțime de emisiuni. Care a avut cel mai mare succes?

- Imediat după revoluție am inventat emisiunea de educație sexuală "Fără prejudecăți", care a fost prima în genul ei în mass-media românească. Impactul la public a fost extraordinar, era ascultată și noaptea la 0.15.

- Parcă am mai auzit undeva titlul ăsta...

- Da, a fost "împrumutat" ca subtitlu într-o emisiune TV a Jeanei

"Telefonul de seară" (cazuri și comentarii)

● O doamnă mărturisește că și-a înșelat soțul, care s-a sinucis. Amantul a refuzat s-o ia de nevastă.

● Un tânăr povestește cum a făcut șase luni de pușcărie pentru un pumn dat la beție.

● O elevă foarte bună și-a luat zilele fiindcă părinții i-au reproșat vehement o notă de 5 la geografie.

● Un grup de reprezentanți ONUDI au declarat că n-au auzit o astfel de emisiune în nici una din cele 28 țări vizitate.

● Dorin, din Galați, declară: "Iisus se gândește la «Telefonul de seară»."

nu erau formați pentru radio și nici n-au stabilit contacte strânse cu lumea studențească. A fost o comoditate cuplată cu lipsă de experiență. E nevoie de reporteri de teren, care să fie în miezul evenimentelor și chiar să le anticipeze.

- Directoarea Canalului, Jeana Gheorghiu, a avut un traseu profesional destul de agitat. Cum te înțelegi cu ea?

- Am fost colegi de facultate, ne știm foarte bine și lucrurile ar putea decurge optim dacă structura ei ar fi mai apropiată de echipa existentă. E o artă să armonizezi o echipă, artă care e grea nu numai pentru Jeana Gheorghiu, peste tot e o criză a managerilor, o criză de autoritate.

Gheorghiu... Aceste împrumuturi se practică, în panoramicul RTV o să găsești multe împrumuturi de titluri și teme din radio către TV, în "Măseaua de minte" sau "La puterea a doua". Nu e nici o problemă, sunt lucruri care trebuie discutate mereu. Numai că uneori mă-ntreb de ce dragii noștri tineri colegi preferă cărări deja bătătorite și nu inventează ceva nou.

- Emisiunile în direct cu ascultătorii implică unele riscuri. Au existat momente delicate sau dramatice?

- Chiar aseară am fost sunat de o mamă a șapte copii, din Zalău, care mi-a povestit plângând că fiica ei cea mare, Claudia, studentă la drept în Cluj, nu le-a mai dat nici un semn de

viață de un an de zile...

- Se întâmplă ca emisiunile să ducă la rezolvări fericite?

- De multe ori, prin simplul fapt că pun în contact oameni singuri. Un tânăr nevătător a primit după o emisiune cincizeci de telefoane din toată țara. Iar altă dată am făcut un experiment: am pus în legătură directă doi ascultători: Emilia, de 16 ani, din Târgoviște, și Adrian, de 17 ani, din Baia-Mare. Subiectul discuției era iubirea. Mai târziu s-au cunoscut și acum m-au anunțat că se căsătoresc și mă așteaptă la nuntă...

Liderul psihedeli-cilor e azi un burghez cuminte

- Unii susțin că "tineretul din ziua de azi" e superficial și fără nici un Dumnezeu.

- E o imagine falsă! Dacă nu înțelegi că a fi tânăr presupune, între altele, și o doză de frondă, înseamnă că nu înțelegi nimic. Discutând cu ei, am constatat că rockerii sau metaliștii de fapt n-au nimic de împărțit cu nimeni (nici măcar între ei) și sunt niște tineri extraordinari. Nimic nu e nou sub soare. Eu am avut ocazia să-i văd pe psihedeli, la vremea lor, pe treptele catedralei Sacré-Coeur - acum, liderul lor de-atunci e un burghez cuminte, cu chelie și burtă, care nu amenință nicidecum stabilitatea statului francez!

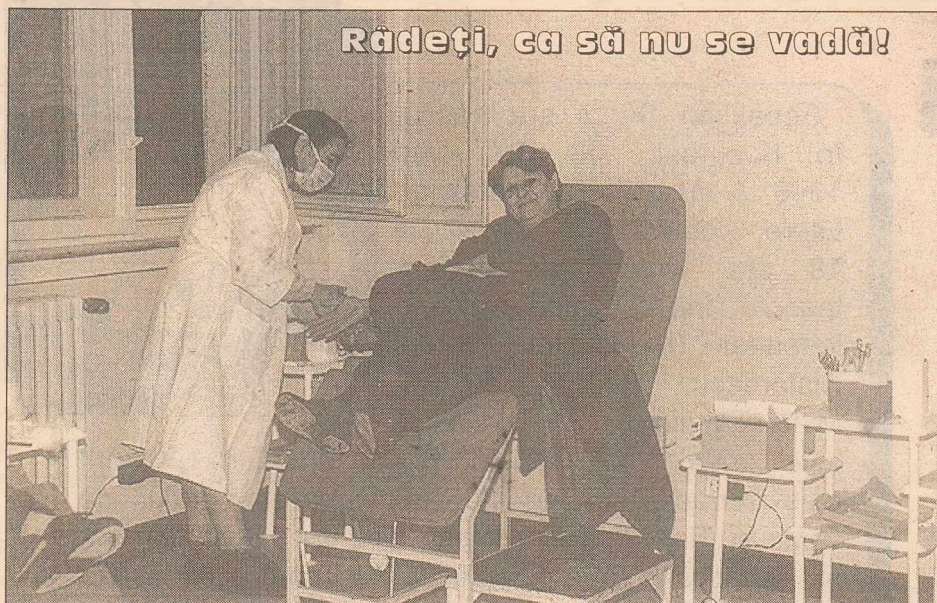
- Ce-ar trebui făcut, deci, pentru tineri?

- Societatea românească traversează o criză majoră - inevitabilă după orice schimbare. Majoritatea oamenilor au nevoie de ajutor, dar pentru că tinerii reprezintă viitorul cred că atenția acordată lor ar trebui să fie mai mare. De multe ori e vorba și de un defect al informației - uneori există locuri de muncă despre care cei interesați nici nu știu. Aici putem noi să-i ajutăm, cel mai mult. Prin emisiunile noastre.

- Ce regretă cel mai mult?

- Am regretat când am împlinit 18 ani - acum regret că nu mai am 18 ani...

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Rădeți, ca să nu se vadă!

Creșterea numărului de accidente, înmulțirea leucemiilor și a intervențiilor chirurgicale cardiace și ortopedice sunt doar câteva dintre motivațiile unei cereri de sânge în continuă creștere, nu numai în România. Deși nu se poate vorbi chiar despre o criză de sânge, cererea se acoperă destul de greu. Dna Laura Cazacu, director general al Institutului Național de Hematologie, susține că există un fel de echilibristică - destul de incomodă, medical vorbind - între nevoia de sânge a spitalelor din București și rezervele din donări. Cei care se ocupă de repartizarea sângelui, pe cazuri, trebuie să fie foarte talentați în a drămui, a economisi, dacă se poate și a face diferență între o situație de viață și de moarte și o transfuzie de lux.

Donatorii de sânge sunt cam bruneti, cam șomeri, cu foamea-n gât

Cei care tre

Între conștiință și carne, alegem carnea!

În România, donatorii de sânge nu se îngheșuie, sunt puțini, cam 300.000. În București se găsește, cu greu, un donator la 1.000 de locuitori, ceea ce este iarăși puțin, de vreme ce necesarul ar fi de 50 donatori/1.000 locuitori. Așa că, dacă promovarea donării rămâne, în continuare, a cincea roată de la căruța Ministerului Sănătății, în curând o să murim și din lipsă de sânge. Până una-alta, însă, n-ar fi rău să vedem cine și de ce donează sânge și, mai ales, cum se asigură mult discutata securitate transfuzională. Deci... La prima donare individul este supus unui examen medical cu analize și tot dichisul. Dacă a trecut de așa-zisul triaj medical, donatorului i se ia sânge și i se face programarea pentru următoarea donare. După analiza sângelui urmează alte respingeri. Și cu cât analizele sunt mai performante cu atât se exclud mai mulți donatori. Este de remarcat că, din punctul de vedere al testării sângelui, totuși, ne-am cam trezit, chiar și în ceasul de pe urmă, după ce mulți dintre „beneficiarii” transfuziilor trecute s-au pricopsit cu hepatită, HIV, sifilis etc. Acum se controlează fiecare unitate de sânge și este îndepărtată dacă are cele mai mici semne de alarmă (Așa ni s-a spus, pe cuvânt!). Într-o singură zi, din donări se elimină cam 6-10 unități. De vreme ce majoritatea donatorilor provin dintr-un mediu social fără prea mari garanții de sănătate, la Institutul de Hematologie există un dosar doldora cu fișe de donatori suspecti de hepatitele B și C sau HIV. În țările cu un anumit grad de civilizație, donatorilor li se face un test de autoexcludere, anonim. Și tot pe-acolo oamenii răspund sincer la întrebarea: „Considerați că sângele dumneavoastră este bun pentru a salva viața altcuiva?” Cei care știu că au probleme răspund „NU”, pun chestionarul în coșul de gunoi și pleacă. La noi, însă, fiind interesați material, donatorii nu au răspuns sincer acestui test. În afară de-a umple Institutul de Hematologie cu hârtii rupte și aruncate pe jos, chestionarul de autoexcludere nu a rezolvat nimic. Și, din păcate, de sinceritatea donatorilor depind chiar vieți omenești. Pentru că, oricâte analize s-ar face, există acea „fereastră negativă”, de aproximativ 6 luni de la infectarea cu HIV, de pildă, în care boala nu se vede. Țștia ne sunt donatorii, alții nu avem. Degeaba îi întrebi dacă au un comportament sexual cu risc, dacă își schimbă des partenerul, dacă și-au scos de curând o măsea (6 luni de la o extracție dentară nici n-ai avea voie să donezi) ș.a.m.d. Ei răspund NU, că sunt înfomețați, o parte dintre afirmațiile lor nu se pot verifica. Una peste alta, niciodată nu poți fi sigur că dintr-o transfuzie nu te alegi și cu alte dandanale. Fără să devenim patetici, vina acestei nesiguranțe o purtăm cu toții. Pentru că donarea de sânge ar trebui să fie un act de conștiință, nu o modalitate de a-ți cumpăra un kilogram de carne.

Thalasemia majoră este o anemie hemolitică, cu evoluție cronică. Anemia este determinată de o incapacitate a măduvei osoase de a produce cantități suficiente de hemoglobină normală. Dacă nu li se administrează sânge, transfuzii, la intervale regulate de timp, pacienții mor de anemie severă. Chiar bine tratați, în România bolnavii trăiesc peste vârsta adolescenței, din cauza complicațiilor secundare. În Grecia, de pildă, thalasemicii o duc până la 40-50 de ani. Sesizat asupra acestei felii din realitate, ce-o administrează, Guvernul spune că thalasemia e o boală prea costisitoare și că nu ne-o putem permite. Că pentru cei 200 de copii condamnați la moarte nu face mare lucru. S-au născut deja pedepsii. Au, de obicei, inima, ficatul, splina și alte organe mărite. Fața pământească și lătită, e chiar o definiție a suferinței.

40.000 lei. În fine, cele mai emoționante desigur, diplomele și insignele cu „onoare”. Acestea fiind zise, este ușor de bănuț donatorii noștri sunt, în general, cam bruni, cam șomeri, cam alcoolici. Ne place sau nu, cei care donează chiar nu se gândesc că la valoarea bonului. Și oricât de „umanitar” scrie prin legea ministerului de resort, ei își dau sângele doar pentru că trăiesc stău nemâncăți și nu au bani de întreținere să spună că întreținerea nu se poate plăti bonuri, da', la o adică, se poate. În pr. institutului stă mai tot timpul o țigancă tină și cu ochii în patru. Ce face draga de ea? îi îmbrobodește pe donatori, că de ce să mai deranjeze până la magazinul cutare mai bine îi decontează ea hârtia, uite 12 lei și s-aveți sănătate. Donatorul nu se chisește că pierde ceva, e mai sigur s-niște bani în buzunar decât un bon. Țigădună bonurile, merge la un magazin deja tat și, contra unei atenții pentru vazător, i partea. „Salariul” țigăncii, în această afac. depășește 50.000 lei/zi, ușor, cu pauze, s obosească. Bineînțeles că bruneta acostează chiar pe oricine, dacă te vede f. rău te lasă să mergi la carne. Principala clienți sunt bețivii. Aceștia nu mai au răb până la Cofetăria 1 Mai, de pildă, unde schimbă bonurile pe băuturi proaste. E comod să-și facă plinul chiar la prima crâ. Pentru a pune capăt acestei afaceri pen ar trebui un singur polițist care să o întreb țigancă despre ce face dumneaei pe-a. Polițistul ar putea fi chemat chiar de către ducerea Institutului de Hematologie, ca să credem altceva.

Fotografie de grup cu sânge și absențe motivate

Constantin Manolache are 57 de ani, este donator de 31 de ani. Ca să nu ne ginăm, cumva, că îl dă conștiința afară casă, ne spune, de la început, că a pe-aici pentru că îi curge sânge din nas. n-ar dona, Doamne ferește, că e mare b. de joc. De ce să-i dea bonuri și să nu-i bani? Magazinele care acceptă bonurile a cică au prețuri aiurea. La 1 Mai, de pildă, kg de pui este 5.800 lei. Sau de ce nu se un magazin chiar lângă sala de donare. D ce schimbi două-trei tramvaie, ca să ajun institut, mai este cazul să bați tot Bucure

Sângele apă nu se face, da' se face bani

Legea 4/ianuarie 1995, privind donarea de sânge, utilizarea terapeutică a sângelui uman și organizarea transfuzională în România, precizează, printre altele: „Donarea de sânge în scopuri terapeutice, menită să contribuie la ocrotirea sănătății populației, este un gest umanitar, benevol, neremunerat și anonim”. Donatorii văzuți de noi, în carne și oase, mai mult oase, numai de gesturi umanitare nu vorbesc. Ei nu-și dau sângele, nici pe departe,

esc din sânge

imerești magazinul cu pricina?

na Jodea are 35 de ani și este mare într-ale donării. S-a gândit să dea pentru că, în ultimul timp, cam are de cap. Și-apoi, dintr-un salariu de necalificat, pe la Casa Poporului, nu ajunge cu întreținerea celor cinci copii. pe sânge înseamnă, totuși, ceva alin plus. Mai sunt și zilele libere, n-are pierdut!

Dinu se gândește la cei trei copii, nu e să lucreze, orice ban în plus o ajută, îi face și tensiune... Donează de la 18 reea ca valoarea bonului - 17.300 lei - scă o dată cu prețurile.

tanța Cristea vine să doneze doar strămtorează banii sau când lipsește de și nu are chef să o nemotivat. Nevoia te

zice donatoarea faci un drum la ogie și te-ai scos: vine să dea sânge ole, ce credeți! Nu-i ce mutre înfometate mai că sângele nosdă pe valută și nouă bani puțini, asta să

ă Zet face scandal dicul de la cabinetul iartă pe drumuri, cum i beat. El nu e băut, are doi copii studenți, tre-le cumpere mâncare. Stă în Rahovei, unge pensia, nu mai are nici bani de el vrea să dea sânge, chiar acum, să-i alizeze, că nu e beat...

ăta între două transfuzii

ur vești sunt tratați, pentru talasemie circa 120 de copii. Probabil că numărul pășește, în țară, cifra de 200. Costul lor este foarte ridicat, pentru că necesități mari de sânge selecționat, procedur lungate și dificile. În Franța și Italia registrat, deja, operații reușite de transmăduvă. Datorită costului enorm, penlavii noștri transplantul de măduvă este literatură SF.

ns titutul de Hematologie, în sala de ii, copiii își primesc sângele necesar încă o lună de viață, adică două fla-Cu globulele roșii din sângele transfanismul bolnav mai rezistă treizeci de imai că, din transfuziile repetate, orga-

dată copii, care să le prelungească boala și să pună Ministerul Sănătății la noi cheltuieli. Apărut după un scandal de presă, Ordinul 932/22.05.1995 al Ministerului Sănătății - completare la Ordinul 1108/7.09.1993 - include thalasemia majoră în rândul bolilor cronice cu gratuitate la medicamentele necesare. Numai că, înfuriat de cererile acestor bolnavi, ministerul a făcut o treabă românească, de mântuială. În loc să acorde 40 de fiole gratuit de **Desferal**, pe lună, acordă, cu economie, doar 10. Pentru restul fiolelor, părinții n-au decât să se dea peste cap. Administratorii sănătății au luat în calcul și presa, probabil. Ca să nu prea avem ce comenta, nu există un ordin scris referitor la cantitatea de **Desferal** acordată gratuit. Numai că medicii au primit indicații verbale

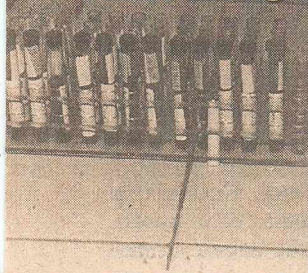
În România există peste 200 de copii condamnați la moarte. Nu de o instanță judecătorească, desigur, ci de THALASEMIE. Fiind o boală foarte costisitoare, sistemul nostru medical nu-și poate permite tratarea ei completă. Vindecarea - posibilă doar prin transplant de măduvă osoasă - cu atât mai puțin. Așa că aceste ființe își cheltuiesc puțină viață permisă între două transfuzii și o groază de interdicții. Nu se dezvoltă normal nici fizic, nici psihic. Din momentul în care devin conștienți de boala lor, îi urăsc pe toți cei din jur. Pentru că lor - în afară de flacoanele cu sânge și înțepăturile repetate - ziua de mâine nu le oferă nimic.

conform cărora rețetele nu trebuie să depășească 10 fiole. Medicii pot spune, la o adică, cum că bolnavul nu suportă o doză mai mare, că asta corespunde stadiului de evoluție etc. Mai mult, pentru faptul că au îndrăznit să tulbure liniștea ministerială, talasemicii sunt pedepsiți, așa, ca din întâmplare. Ba sunt purtați pe la transfuzii, zile în șir, că tocmai nu există sânge din grupa lor, ba sunt anunțați că li se face un mare bine și sunt mutați la Fundeni, cu transfuziile lor cu tot. Or, asta înseamnă drumuri în plus, plimbarea sângelui între Institutul de Hematologie și Fundeni și, cel mai grav, o internare lunară de trei zile, adică o nouă modalitate de-a pierde vremea și de-a toca bani, cu asistente, infirmiere, portari...

„Dumnezeu m-a furat toată viața!”

Doamna Maria Popescu are 51 de ani, este numai piele și os, palidă, obosită, plânsă mereu. Când băiatul ei avea doar un an și trei luni și-a găsit bărbatul mort în măcelăria unde lucra. Și mort este un fel de a spune, că omul era măcelărit, pur și simplu. Deși îl știe pe criminal, doamna Popescu n-a avut ce face, n-avea cine să umble prin tribunale, ea muncea pe brânci,

ustrată pe adresa Guvernului
ăcărui: „Nu ne-a mai rămas
decât sângele !”

acumulează o cantitate mare de fier. Astfel că este necesar un medicament dis-de fier. În toate țările civi-Desferalul intră la capitolul

La noi, pe lângă faptul că preț enorm, până mai ieri nici găsea. Pentru o familie, 20\$ săptămână înseamnă prea mult. La nivel get al sănătății, însă, cifrele pentru al nu ar fi o problemă, chiar dacă s-ar meschin, după moda zilei, adică ținând e faptul că acești bolnavi sunt puțini, nu decât un sfert de viață și nu au nicio-

O compensație de 17.300 lei, pentru pensiile și salariile de tranziție

să-și crească pruncul. Așa că dosarul crimei a fost clasat cu mențiunea „sinucidere cu șapte lovituri de cuțit”. Și cum loviturile erau toate în zona inimii, ne și putem imagina cum bărbatul s-a înjunghiat o dată, s-a mai plimbat, eventual, iar s-a înjunghiat și tot așa, de șapte ori,

mă rog, hai s-o lăsăm baltă. Dna Popescu blesteamă zilele în care și-a dat copilul la grădiniță din Drumul Taberei, pentru că toți cei 48 de copii de acolo s-au îmbolnăvit de hepatită. Dragoș avea, pe-atunci, 3 ani. După spitalizări și analize cu duimul, mama a aflat că fiul ei suferă de o anemie gravă, căreia i se spune talasemie. Așa a început nenorocirea. Dragoș a mai făcut hepatită de două ori, era palid, pământiu, nu mânca, nu se juca, stătea înțepenit într-un fotoliu. De 21 de ani băiatul trăiește doar cu tanstuzii și viața lui se consumă pe drumurile până la Institutul de Hematologie sau la Direcția sanitară. Are o pensie de handicap, de 37.000 lei. Ca să-l îngrijească, să-i prelungească viața, femeia asta muncește 12-14 ore pe zi, într-un fel inuman. Face curat pe la diverse case, spală covoare, calcă, freacă geamuri și scări, ar fi în stare să tragă și la jug. Talasemia este o boală foarte costisitoare, Dragoș are nevoie cam de 700.000 lei/lună: ia

medicamente cu pumnul, trebuie să mănânce bine, să nu obosească, să nu fie supărat. Mama spune că, nu știe de ce, Dumnezeu a furat-o toată viața. Cum să-ți vezi un copil atât de chinuit și să nu-l poți ajuta? Când era mai liniștit și mergea afară, cu puștii din bloc, venea cu ochii în lacrimi. Copiii râdeau de el, îl strigau „chinezu” „ou clocit”, „gâlbănare”... Ferească Dumnezeu să se întâmple ceva cu Dragoș, că ea nu mai are pentru ce să trăiască. Dar, cine știe? O săptămână după transfuzii, băiatul se simte bineșor. Apoi devine nervos, pământiu, nu mănâncă, nu vorbește, se incuie în camera lui. Atunci se vede clar că are nevoie de sânge. Vi se pare că asta se numește viață?

„Chiar avem un minister al morții?”

La 24 de ani, Dragoș Popescu pare un puști de 15, cam palid, cu ochii încetoșați, obosiți, foarte obosit de el însuși. Dragoș a reușit să-și termine liceul, la seară, cu eforturi aproape supraomenești. Despre un loc de muncă nici nu poate fi vorba. Se simte izolat, condamnat, știe că niciodată n-o să-și poată face un loc al lui în societate, o familie... Ca să mă convingă de asta, își ridică bluza. Are lipit de corp un aparat pentru injectarea **Desferalului**. Oriunde ar merge, cu zi cu noapte, 5 zile pe săptămână poartă aparatul după el. Dragoș știe totul despre boala lui, a citit, s-a interesat, vorbește ca un medic. Spune că transfuziile i s-au făcut după ureche, că putea să fie infectat cu HIV (câțiva talasemici au avut această soartă), că este infectat, la fel ca mulți colegi de-ai lui de boală, cu hepatită cronică. Ceea ce nu înțelege Dragoș este nepăsarea sistemului de sănătate din România față de niște copii pedepsiți fără vină. El susține, de pildă, că ani în șir **Desferalul** adus în țară, prin Banca Mondială, era trimis înapoi cu seninătate, pe motiv că în România nu există talasemie. Și în acest timp, niște copii nevinoși tocmai mureau din lipsă de medicamentul amintit. Dragoș mai știe că banii primiți pentru returnarea **Desferalului** erau cheltuiți în străinătate, de doamne și domni pe mâinile

Poate vreți să cumpărați hepatită și nu știți de unde

În 1993, Ministerul Sănătății a dispus ca Institutul de Hematologie București să achiziționeze de la controversata firmă „Plasmarom” o cantitate de circa 1.500 l plasmă, contra unei sume cel puțin impresionantă. După câteva luni, plasma respectivă a fost trimisă la firma ISI, din Italia, pentru prelucrare, în vederea obținerii de derivate specifice: gammaglobulină, albumină, Factor VIII. Cheltuielile cu fracționarea acestei plasmă sunt acoperite din fondurile alocate prin Programul PHARE pentru restructurarea transfuziei din România. Până aici toate bune și frumoase, să zicem, numai că plasma trimisă în Italia nu a fost testată corespunzător, deși scandalul „Plasmarom” ar fi obligat Ministerul Sănătății la mai multă prudență. Se pare că italienii, ca să aibă conștiința împăcată, au făcut câteva teste, prin sondaj. Și au atras atenția asupra contaminării cu hepatită C. În urmă cu câteva luni, plasma amintită a revenit în România, sub formă de produse, bineînțeles. La returnare au apărut și problemele legate de comercializarea produselor. Pentru a putea fi oferite publicului, aceste derivate au nevoie de avizul Institutului pentru Controlul Serurilor și Vaccinurilor, aviz acordat în baza unor analize care să confirme lipsa de risc a produselor și, în special, absența antigenelor virale HIV, hepatită B, hepatită C. Ca nu cumva Ministerul Sănătății să piardă niște bani, au început presiunile. Se pare că o anume doamnă Mogoș a falsificat chiar semnătura directorului de la institutul amintit, pentru a da aviz favorabil acestor produse. La cea de-a treia testare, făcută cu trusă ORTHO, la Institutul „Cantacuzino”, aproape toate probele testate, prin sondaj, s-au dovedit a fi contaminate cu hepatită C. Buletinul întocmit de Institutul „Cantacuzino”, cu o anexă a probelor, a fost trimis directorului Brestoiu, de la Institutul de Seruri și Vaccinuri. De vreme ce s-a încercat chiar să i se falsifice semnătura, probabil că dl Brestoiu, ca orice bugetar, va mai avea parte de ceva presiuni. Noi nu putem decât să sperăm că produsele respective nu vor ajunge în farmacii și că, într-o zi, România va avea un Minister al Sănătății interesat chiar de sănătatea populației. Pentru că, între noi fie vorba, într-o țară civilizată, produsele amintite s-ar fi distrus demult.

cărora a ajuns sănătatea țării. În rest, Dragoș e resemnat, întreabă și el, între două șocuri transfuzionale, dacă ministrul Mincu s-o fi

Dragoș Popescu, una dintre victimele sistemului de sănătate din România

întors de peste hotare. Pentru că talasemicilor li se spune mereu, când cer audiență, că ministrul tocmai a plecat în străinătate. Dragoș este atât de trist încât nici să scrie nu poate, deși simte că așa s-ar mai elibera. Nu contează cui scrie, nu contează câte scrisori rupe. Am avut indiscreția de a-i copia câteva rânduri: „Pot să vă mărturisesc că, deși am un nume pe care îl port, nu am reușit și nu cred că voi reuși vreodată în viață să îmi găsesc adevărata identitate. Stau și mă gândesc, uneori, cine sunt eu, care este rostul meu pe pământ și de ce am fost eu ales pentru a întâmpina numai suferința în viața aceasta și așa extrem de scurtă? Cu drag, Dragoș Popescu.”

Cu umilința de-a nu putea răspunde,

LILIANA PETRUȘ ■

Lumea cu geometrie variabilă

Drama iugoslavă își așteaptă deznodământul

Care va fi verdictul acestei păci - dacă și când va fi realizată - rămâne de văzut. Cert este că pentru demararea acestor negocieri s-a consumat în ultimele luni întreaga energie a diplomației internaționale având în frunte SUA. Dacă semnele că se apropie sfârșitul celor patru ani de lupte cumplite din fostul spațiu iugoslav sunt tot mai certe, în schimb semnele prefigurării păcii sunt mai incerte, deși anumite concepte și principii ale acestei păci se cunosc deja și au fost acceptate, ca premisă a bunelor intenții, de către părțile implicate. Rolul de pacificator internațional al conflictului va reveni în primul rând SUA, cu toate că Washingtonul a făcut tot posibilul să obțină și sprijinul unui alt garant puternic și influent, care este Rusia, precum și consimțământul și sprijinul Europei occidentale.

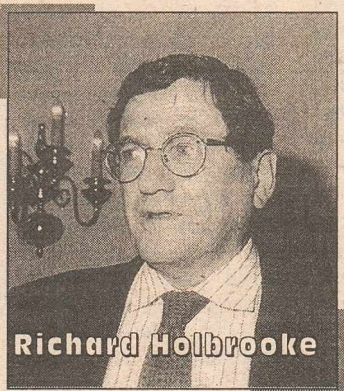
Realitatea este însă că rolul Rusiei s-a diminuat treptat, pe măsură ce misiunea principalului negociator american, Richard Holbrooke se apropia de sfârșit. Pentru ca această frustrare a Moscovei să nu genereze în Rusia o puternică recrudescență a naționalismului și pentru a menaja pretențiile de mare putere ale Kremlinului, la recenta întâlnire Elțan-Clinton de la Washington se convenise ca protagoniștii crizei iugoslave să facă mai întâi o escală la Moscova. N-a fost să fie așa, pentru că Elțan a fost spitalizat de urgență în urma unei crize cardiace care ar putea să fie hotărâtoare chiar pentru destinul său politic. În același timp, Parisul

La ora când citiți acest comentariu, la baza aeriană Wright-Patterson de lângă Dayton, în SUA, ar trebui să fie în toi negocierile de pace privind fostul spațiu iugoslav. La negocierile atât de râvnite, dar mereu amânate, participă delegațiile din Iugoslavia restrânsă, care cuprinde de asemenea și pe reprezentanții sârbilor bosniaci (delegație condusă de președintele sârb Slobodan Miloșević), din Bosnia Herțegovina (avându-l în frunte pe Alija Izetbegović) și croată (condusă de președintele Franjo Tuđman). Beligeranților li s-au adăugat negociatorii internaționali și reprezentanți ai SUA și Rusiei.

s-a oferit să găzduiască viitoarea conferință de pace finală, iar Londra ar dori să organizeze reuniunea consacrată planurilor de reconstrucție a Bosniei. Se pare, așadar, că perioada post-războinică a început. Dar această încredere trebuie bine cenzurată, pentru că părțile și-au radicalizat clar pozițiile înainte de negocierile din SUA, măsură tactică de așteptat în condițiile în care fiecare ar putea să mai cedeze câte ceva în schimbul altor promisiuni. Va fi această pace echitabilă? Răspunsul este destul de sceptic, pentru că dincolo de reglementările de la masa verde, fiecare parte are de fapt mâinile mănijite de sângele adversarului. (Chiar în aceste zile se evocă dispariția a mii de bosniaci în condiții suspecte, pe undeva pe lângă Srebrenița, iar dezvăluirile unor noi atrocități vor continua încă multă vreme).

Actorii politici prezenți în America poartă cu sine un mandat dificil. Președintele sârb Miloșević, despre care se crede că a jucat un rol însemnat în acest deznodământ al războiului,

și-a recuperat mult din imaginea pe care o avea în Occident, în special după distanțarea de sârbii bosniaci ai lui Karadžić. Croația, prin președintele Tuđman, încearcă să-și valorifice avantajul moral al puterii care a reușit să lichideze enclava sârbă Krajna și se arată hotărâtă să nu renunțe la

Richard Holbrooke

Slavonia Orientală mai ales după victoria aproape plebiscitară pe care partidul său a obținut-o la recente alegeri parlamentare. Acceptarea tacită de către Occident a acțiunilor Zagrebului,

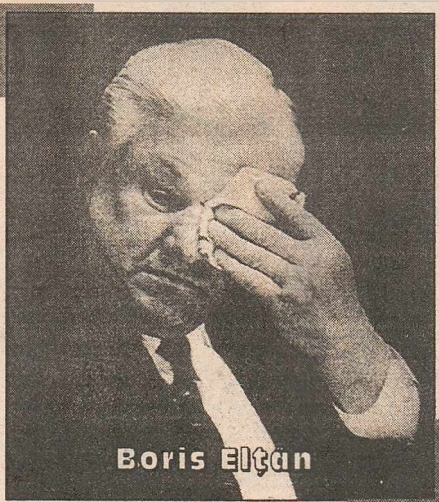

chiar dacă s-a soldat cu masive transferuri de populații și mii de refugiați, ar putea fi exploatată pentru întărirea viitoarei federații croato-musulmane.

Izetbegović, la rândul său, care a avut constant de partea sa sprijinul țărilor musulmane și până la un punct și pe al Occidentului, ar putea să-și valorifice rolul de victimă mai ales după ce a câștigat, în ultimele luni ale războiului, o poziție favorabilă. Sârbii bosniaci, deși par că ar fi pierdut mai ales în ultima parte a acestui conflict pe teatrul de luptă, ar putea totuși să obțină, prin prevederile păcii, câteva dintre obiectivele pe care le-au urmărit: consolidarea unei comunități compacte a sârbilor din Bosnia, care se vor uni probabil cu Serbia, și posibila ieșire la Adriatică pe un culoar mai restrâns decât au sperat.

În condițiile acestui război - cel mai cumplit din Europa de la ultima conflagrație mondială - este greu însă de spus cine va fi câștigătorul. Mai degrabă vor fi doar înfrânți. Pagubele materiale ale beligeranților, dar mai ales miile de vieți omenești, traumele conflictului, dramele dezrădăcinărilor, coșmarul refugiaților pot să capete dintr-odată un alt sens?

Imposibil. Nici ONU nu va fi mai puțin șifonată după eșecurile repetate ale misiunii sale purtate de altfel cu bune intenții. Chiar și NATO a făcut o prestație neconvingătoare pe care ar putea să și-o îmbunătățească prin misiunea pe care o pregătește pentru a asigura consolidarea păcii. În aceste condiții poate doar diplomația americană este cea care va marca succesul. Culpabilizările și victimizările nu vor înceta probabil în pofida păcii. Sârbii vor fi acuzați că ei au declanșat conflictul. Bosniacii, la rândul lor, vor fi acuzați că s-au grăbit, să-și proclame, în mod provocator, autonomia și că au vrut să devină capul de pod al islamismului în Europa. Germanii nu vor fi nici ei scutiți de acuze pentru că s-ar fi grăbit în 1991, să recunoască fostele republici iugoslave alimentând, poate, declanșarea acestui conflict. Dar chiar și performanța SUA va fi pusă sub semnul întrebării, pentru că Washingtonul s-a hotărât să intervină decisiv pe plan diplomatic după perioade lungi de ezitări, timp în care beligeranții s-au căsăpît în voie. Dar mai bine mai târziu decât niciodată, și să așteptăm cu optimism rezultatul acestor negocieri.

Boris Elțan

Internarea neașteptată a lui Boris Elțan în urma unei noi crize cardiace ridică tot felul de semne de întrebare nu numai în legătură cu evoluția situației politice din Rusia, dar și pe plan internațional. Dacă înainte se spunea că un strănut la Moscova provoacă febră în fostele țări aliate, de astă dată orice evoluție indoielnică a situației de la Kremlin produce, totuși, o anumită stare de alertă în toate cancelariile lumii. Este simptomatic faptul că imediat după ce Elțan a intrat în spital, la diverse burse din lume s-a și resimțit acest șoc, întrucât este pusă sub semnul întrebării stabilitatea politică cel puțin într-o emis-

Boala lui Elțan provoacă frisoane politice

feră a globului. Boala lui Elțan este așadar, cum sublinia revista **Newsweek**, „fizică, dar mai cu seamă politică”. Chestiunea unei eventuale succesiuni la putere în cazul dispariției lui Elțan a început deja să fie analizată de presă și de mediile diplomatice, iar această chestiune nu poate fi indiferentă nici pentru România.

Care sunt, pe scurt, efectele acestei îmbolnăviri? În Rusia, unde febra alegerilor legislative este în toi se pare că spitalizarea liderului de la Kremlin va favoriza poziția foștilor comuniști. Atmosfera electorală este și așa încărcată prin felul în care au fost adunate adevăratele fiecărui partid care trebuia să se legitimeze astfel în fața organelor de justiție. Dar mai cu seamă a stârnit vii reacții interdicerea, din motive procedurale care sunt apreciate de mulți ca indoielnice, a mișcării **labloko** condusă de reputatul economist Grigori Iavlinski și mai cu seamă a formațiunii politice **Derjava**, al cărei lider este Aleksandr Ruțkoi,

fost vicepreședinte al Rusiei, inamic personal al lui Elțan și potențial candidat la funcția supremă în stat.

În fine, boala lui Elțan, care este mai gravă decât părea, pune sub semnul întrebării candidatura acestuia pentru un viitor mandat. Iar aceasta tocmai într-un moment în care Occidentul părea să-l cauzioneze din nou pe liderul de la Kremlin, care în urma întâlnirii de la Washington cu Bill Clinton obținuse un anumit grad de coparticipare la eforturile de pace din ex-Iugoslavia, stingând puțin din furia naționaliștilor. De altfel chiar gestul spectaculos al lui Elțan, care anunțase că îl va demite pe ministrul de externe Kozărev, a fost tocmai un semn adresat Occidentului că politica Kremlinului s-ar putea schimba în sensul înăsprii poziției sale.

Elemente de nesiguranță și de neîncredere au produs îmbolnăvirea lui Elțan și în ce privește unele proiecte mai mari ale Vestului pe plan global. În problema extinderii spre Est a NATO, chestiunea fusese amânată

până după alegerile prezidențiale din SUA și Rusia. Dar acum, când incertitudinile planează asupra viitorului politic al lui Elțan, Alianța trebuia să ia în calcul și alte scenarii. Și chiar în problemele înarmării nucleare, pe care mulți politicieni de la Moscova au început din nou să o fluture ca pe singura soluție de refacere a poziției de mare putere a Moscovei. Chiar și înțelegerea tacită dintre Occident și Moscova, potrivit căreia este acceptată ideea că Rusia reprezintă o mare putere, dar au fost respinse manifestările ca atare ale unei asemenea poziții, s-ar putea să fie sfâșiata de uluii radicali care ar putea veni la putere la Kremlin.

Iată așadar că ritmul bătailor inimii lui Elțan reverberează, amplificate, în chiar starea de sănătate a politicii Rusiei și a unei bune părți din lume.

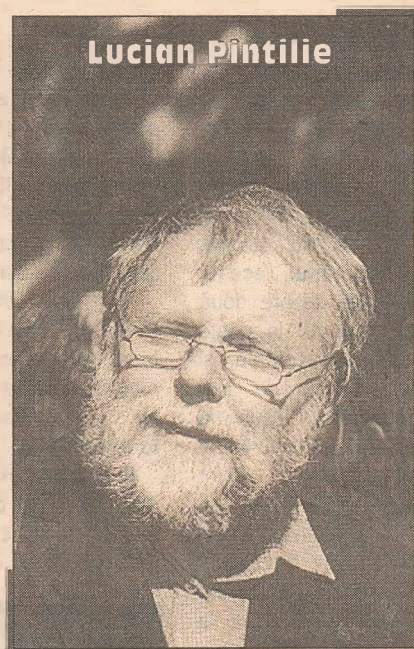
Pagină realizată de
ȘTEFAN NICOLAE ■

Iliescu va apărea în filmul „Poarta Raiului”

Lucian Pintilie trage ultimele cadre din filmul „Poarta Raiului” inspirat de nuvela „Subomul” a lui Răzvan Popescu. Aproape toate cadrele au fost filmate în Valea Jiului. Este vorba de viața minerilor în contextul evenimentelor din ultimii ani. Răzvan Popescu, acum corespondent BBC, a publicat nuvela pe vremea când era ziarist la „Expres”, dar multe din evenimente le-a trăit personal, pe vremea când a fost inginer geolog în minerit.

A fost o știre de senzație faptul că Lucian Pintilie vrea să facă un film după cartea unui ziarist. După ce a

ratat o producție inspirată din Cehov, marele regizor a decis să se lege de actualitate. Mineriadele nu le-a uitat încă nimeni, iar unii politicieni mai au și coșmaruri în preajma zilelor de 13-15 iunie. Personajul principal al filmului participă, între altele și la mitingurile, grevele, marșurile de salvare a capifalei. Îl ascultă și pe președintele țării mulțumind minerilor pentru devotament. Ion Iliescu devine astfel pentru prima dată implicat și într-un film artistic, iar filmul va fi prezentat la Festivalul de la Cannes.

Lucian Pintilie

Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor a împlinit 75 de ani

La 2 noiembrie 1920, George Enescu era ales președintele nou înființatei Societăți a Compozitorilor Români, care reunea cele mai proeminente personalități ale muzicii noastre din perioada interbelică. „În 1949, Uniunea Compozitorilor a succedat Societății, intenția conducerii de partid de atunci fiind de a transforma această organizație de breaslă într-un instrument de propagandă, ceea ce nu a reușit. În acel an, Enescu, Jora, Cuculin, Dinu Lipatti și Marcel Mihalovici au fost excluși din motive politice, dar, în anii '50, au fost reintegrați în Uniune. După 1990, în cadrul UCMR nu au existat nici „procese”, nici excluderi sau culpabilizări publice, cred - ne-a declarat, în exclusivitate, președintele Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor, Adrian Iorgulescu - că există un bun simț și un echilibru al muzicienilor, care au sancționat printr-o relativă izolare pe cei care au făcut compromisuri, dar nu s-au creat tensiuni ca în alte uniuni de creație”.

La 2 noiembrie 1995, Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor a sărbătorit, deci, 75 de ani de existență, eveniment marcat de manifestări ce au culminat cu Decada muzicii românești (2-12 nov.), incluzând 36 de concerte sau spectacole, peste 230 de titluri semnate de 200 de compozitori. Concerte simfonice și camerale, spectacole de revistă, muzică ușoară, jazz și pop, două montări ale operei „Oedip” - la București și Cluj - fapt fără precedent și, cu atât mai incitant. „Cred că acțiunea este comparabilă cu Festivalul Enescu, depășindu-l, poate, ca amploare, prin faptul că am activat toate centrele culturale importante din țară”. În cadrul expoziției de pictură, sunt prezentate, pentru prima oară, tablouri din patrimoniul UCMR (achiziții sau donații), 32 tablouri semnate de Grigorescu, Tonitza, Luchian, Pallady, Ressu, Iser ș.a. A fost lansat volumul „Universul muzicii românești” de Octavian Lazăr Cosma, un document exploziv prin publicarea proceselor verbale și stenogramelor din adunări devenite celebre (sau, dimpotrivă, ținute în secret) pentru vehemența lor în epoci mai îndepărtate sau foarte recente.

În 1990, uniunile de creație au fost considerate, de unii, structuri staliniste, care trebuiau desființate, dar iată că UCMR nici nu s-a divizat, ca alte uniuni, nici nu a slăbit ca forță, „poate pentru că există oameni care au realizat o mai mare stabilitate economică și administrativă. Cred că sciziunile apar când sunt probleme economice. Dacă ar fi fost o organizație de tip stalinist, nu am fi serbat, acum, 75 de ani de existență. Muzicienii au simțit nevoia să se organizeze într-o asociație de breaslă care să le apere interesele, drepturile și prestigiul în plan profesional, social, moral, demonstrându-și utilitatea și în promovarea muzicii românești.”

Au existat, în ultima vreme, câteva bărfe prin presa de scandal, semnate Anonymus - efectul a fost o solidarizare mai accentuată a muzicienilor.

ANCA FLOREA ■

Oana Pellea este vedeta festivalului: este cap de afiș în „Trei surori”, „Julius Caesar” și „Woyzeck”

Cel mai bun spectacol jucat până acum în Festivalul Uniunii Teatrelor din Europa este ultima premieră a Teatrului Bulandra, „Woyzeck” de Bruchner, în regia lui Tompa Gabor. Vârful distribuției sunt Mihai Constantin și Oana Pellea.

Tompa Gabor este acum directorul Teatrului Maghiar din Cluj unde a realizat celebrul spectacol „Cântăreața cheală”, jucat doar ocazional la București și care are un număr impresionant de premii internaționale. S-a născut la Tg. Mureș, a studiat la București, a publicat poezii și un eseu despre regie în limba maghiară, iar de curând a fost amendat, în timp ce nu se afla în Cluj, de primarul Gh. Funar. Ultimul spectacol în limba română („Ivan Vasilievici” de Bulgakov) l-a realizat în 1983 la Bulandra. „Woyzeck” este primul spectacol pus în scenă de Tompa Gabor într-un teatru profesionist, la Sf. Gheorghe, în anul III de facultate (1980). Peste zece ani a reluat piesa lui Bruchner la Novi Sad, în Iugoslavia. Și peste încă cinci ani, acum, la Bulandra. În anii din urmă, Tompa a mai vrut să monteze în București, la Național și Odeon, dar proiectele au căzut prin demiterea directorilor.

Din primii ani Tompa Gabor a căutat o poetică

Festivalul Uniunii Teatrelor din Europa Tompa Gabor a făcut un spectacol uluitor la Bulandra

personală axată mai ales pe imaginea teatrală. Spune chiar: „pentru mine totul este imagine scenică”. „Woyzeck”-ul de la Bulandra uluiește mai ales prin imagini, prin folosirea luminilor și a umbrelor. Iar mijloacele sunt simple, reflectoarele teatrului, o oglindă de poșetă și trei ventilatoare care nu fac curent, ci răsucesc lumina.

Astăzi se poate vorbi în mod evident de un stil Tompa Gabor. Fiecare spectacol este o încercare de a ne transmite o convingere: „unica atitudine pe care o putem avea atunci când lumea arată așa cum arată, este aceea de iertare”. „Woyzeck” începe cu un om expus într-o vitrină în mijlocul foierului. Este chiar soldatul Woyzeck, care va trăi printre oameni vicioși, superîngânați, fără onoare. Datele imediate ale piesei sunt cunoscute: mediu militar agresiv, o amantă fără care rămâne gravidă, un doctor psihopat care face experiențe cu mazăre. Tompa trece repede peste aceste lucruri și construiește spectacolul pentru a defini relația interioară, transformările intime ale lui Woyzeck.

În evidență reacțiile față de comandant, față de doctorul care îl obligă prin contract să mănânce numai mazăre și să-și lase udul doar în eprubetă, față de camaradul Andreas sau femeia care trebuie să-și nască un copil dar se prostituează.

Este interesant faptul că regizorul mai păstrează unele scene din spectacolul de acum 15 ani. Una dintre ele este chiar genială. Woyzeck și Andreas trebuie să taie nulele pentru căpitan; scena este transformată,

cei doi soldați stau pe diagonală scenei cu câte o găleată alături, pe rând, fiecare. Își plimbă găleata și toarnă apa din găleata sa în a celuilalt; totul în ritmul bătut de un toboșar care nu se vede. Soldații fac acest lucru cinci minute, ca în mitul lui Sisif, iar figurile actorilor se transformă continuu.

Finalul spectacolului este foarte încărcat. E vorba de o crimă, Woyzeck o înjunghie pe Maria, pe față, direct, cât ai zice hop. Fără ură, cu inocență aproape, apoi furios dintr-o dată înfige cuțitul în ea până nu mai mișcă. Este el un criminal odios? Nu vrea asta, puțin buimăcit caută cuțitul însângerat în timp ce lumea îl acuză. De ce îl acuză? El vrea să fie iertat, deși nu a iertat-o pe Maria.

Tompa Gabor a lucrat cu o trupă antrenată pentru spectacolele de viteză ale lui Alexandru Darie, spectacole cu multe efecte de cinema. În „Woyzeck” toți actorii par să se fi disciplinat, nu mai țipă, nu se agită, nu se ceartă, lipsește orice isterie. Mihai Constantin, care nu a mai jucat în „Julius Caesar”, ultimul spectacol al lui Darie, a avut mari emoții pentru rolul din „Woyzeck”. Exceptional în „Poveste de iarnă”, ușor manierist în „Trei surori”, s-a spus că se apropie tot mai mult de tatăl său, George Constantin. Ei bine, în „Woyzeck” am avut impresia că Mihai Constantin dă ritmul piesei. Calm, inocent și hotărât, fără răutate, docil, înțeleghător. Un rol personal care te face să uiți seria liceenilor.

REMUS ANDREI ION ■

Toate artele

PIL

Economie de silabe (singura în viața artistului) ce-l desemnează în intimitate pe Constantin Piliuță.

N-am fost la tăierea de pamblică a ultimei sale expoziții de la Teatrul Național fiind neîubitor de sfeștăni și ținemonii dar, pe burniță și frig, m-am transportat câteva zile mai târziu spre a mă desfăta și îmbăta cu magicele sale vâcseli.

Am intrat (prăvălia Dominus nu are clopoțel deasupra ușii) și în dugheana de cristal am dat chiar de Meșter (ceremonios înțolit și prevăzut cu cravată) îmbrățișându-ne noi pe arăbește, adică lipind de 6 ori obraz de obraz, ne-am firitisit și, fără a sufla o vorbă despre știrea neconfirmată și necontrazisă după care ar fi mai mare peste ani 65 (!) lăsându-mi ochii să înceapă ospățul la care i-am dus.

Piliuță, nu se „înnoiește” cu fiecare expunere la târg, e greu să crezi că poți da de alt Pil fiindcă (într-atât de original, de el încă de la începuturi), meșterul nu se tulbură de mode (de modele, cele feminine, da) și se rostește netulburat pe sine refuzând să experimenteze steril, neîngăduindu-și exprimările voit șocante, epigonismul.

Calm, stenic, el continuă să facă din arta sa bucurie.

Ce-am furat cu iscusită tragere sub pleopă?

Trei pânze în care, pe fundal marin câteva stânci (?), amoebe gigante (?), plauri (?) se orânduiesc în ape cu scripuri primordiale. Început de lume? Sfârșit? Îl întreb pe Pil dar el nu răspunde. Îmi spune doar când le-a „făcut”. Nu are deprinderea - altora - de a se explica prin grozave metafore gongorice.

Un măgăruș în chip de unicorn. Dar costeliv și uniform. Eu îi iubesc pe ăștia... mi-e milă de ei, zice meșterul.

Dar Pegasul? Capul, coama, trunchiul sunt desenate cu oarecare precizie. În locul picioarelor, un soi de bețe firave. Semn că poezia e mai ales plutitoare, că temeiul ei e părelnic, incert, instabil. Mi l-aș dori să-l pot vedea pe „peretele” revistei de poezie la care visez și pe care din pricină de... Rothschild n-o pot zidi.

Flori. Florile lui în vase ce iau colorile petalelor (aramă albă, lut gri).

Sate valahe cu gospodării umile, în care și biserica e tot o casă.

Un arbore plin cu lăutari cântând de spaima lupilor orânduiri în jur, setoși nu atât de sânge cât de muzici.

Obsesii vechi: tije florale ivite din semințe abia germinate. Și mâini (în desenele de „petreceri”), mâini uriașe, cu șiroitoare degete în plus, strânse pe pahare, ori făcute pumni, umflând spațiul. În aceste desene există butelii goale, lăutari, podele sordide muiate în vin dar lipsește aburul veselilor. Protagonistii înfruntărilor bahice, bătrâni îndeobște, cu somptuoase chelii și chipuri devastate, sunt plini de gravitate, de nu chiar de fior tragic. Au fost frumoși, zice Pil. Și toți au murit.

El le-a desenat murirea.

Nemurindu-i, nemurind.

GHEORGHE TOMOZEI ■

MAȘINA DE SCRIS

● **DAN LUNGU, Botoșani.** Sunteți un dramaturg format, cu un stil inconfundabil (performanță aproape neverosimilă într-un domeniu în care s-au făcut - aparent - toate experiențele posibile). Lumea evocată de dv. - cu un amestec de

duioșie și sarcasm - este simbolică și atemporală, dar are, totuși, o concretețe violentă, ca un film neorealistic italian. Remarcabile sunt și replicile, sintetice, ca și tăcerile dintre ele, întotdeauna semnificative. Intenționez să public **Lecție, sau ceva de genul acesta** (piesă răscolitoare despre două personaje pe care nu le poate despărți nimic, nici moartea, și despre strădania lor de a-și comunica sentimente sublimă folosind mijloace de exprimare rudimentare), dar mi-ar plăcea să am și o fotografie a dv., ca să pot să vă prezint... integral cititorilor. M-a cucerit și cealaltă piesă, **Marele regizor**, însă fiind prea amplă nu-i pot face loc la **Mașina de scris**. Așa stând lucrurile, am înmănat-o doamnei Beatrice Diaconu, secretar literar la Teatrul "Ion Creangă" din București, de la care veți primi în curând un răspuns prin poștă.

● **ALEXANDRU M. MIRCEA, București.** Poemele dv. sunt construcții logice care impun respect, dar nu emoționează:

"Totul a pornit de la primul său pas,/ care a lăsat o urmă,/ o urmă, însă, de neuitat pentru mine/ fiindcă exprima realitatea,/ descoperirea adevărului,/ dezvăluia misterul..." (Pașii profetului)

● **DANA IOAN, Drobeta Turnu-Severin.** Nuvela **Puțin mov** (numită de dv. "roman cvasi-polițist") am citit-o cu plăcere, iar la sfârșit am regretat că am citit-o, constatând că nu are consistență. Intriga polițistă facilă (personajele sunt luate din cărți, iar situațiile - din ziare) strică totul. Păcat de fraza dv. atât de bine construită: puțin malițioasă, puțin domestică (și, desigur, puțin mov).

● **FLORIN RĂZVAN HĂLĂLĂU, București.** Felicitări pentru succesul reputat la **Adevărul literar și artistic** și **România literară** (sub pseudonimul Florin Vameșu). Pe mine, însă, poemele nu m-au entuziasmat. Sunt poeme-metaforă sau poeme-surpriză, cu viață scurtă, ca flacăra de chibrit. Unul singur (un poem despre poem) are șanse să rămână mai mult în conștiința cititorului:

Texte sub lupă

"Stupid,/ ca o mare de cuvinte/ inutile/ substituindu-se/ gestului unic/ al facerii,/ acest poem/ născut mort/ se prelinge." (Elegie blazată)

● **IOAN CHIRĂȘ, Petroșani.** Discursurile dv. versificate - gloriificate și grandilocvente - au ceva iremediabil fals:

"Și s-a cutremurat pân'și Ceahlăul/ Când a văzut cum urcă și-l întrece/ Gândirea ta menită să-și aplece/ În arcuiri de boltă curcubeul." (Lui Eminescu)

● **ELENA TH. ANECHIFORESEI, Oradea.** Se cunoaște că ați trăit izolat ca autoare, că nu v-ați consultat cu nici un spe-

știți să schițați din numai câteva cuvinte o dramă. Și aveți și capacitatea de a vizualiza pregnant anumite momente. De exemplu:

"O furnică neagră a aplecat cu greutatea ei un fir firav de iarbă și a căzut pe fața ta, s-a încurcat pentru o clipă în mustață apoi a rupt-o la fugă spre ureche. O culeg cu două degete și o las jos, în iarbă."

Vă rog să-mi retrimiteți textele, dactilografiate și însoțite de o fotografie a dv. și un curriculum vitae.

● **LIVIA DIMULESCU, Ploiești.** Fiecare dintre povestirile trimise - **Scoica, Înmor-**

Mașina de scris. Această carte m-a impresionat profund, dar nu o pot înțelege..."

Încă nu mi-am procurat cartea, dar vă promit că, dacă o găsesc, am să scriu o scurtă recenzie. Nu vă e teamă, însă, că după ce-o veți înțelege n-o să vi se mai pară atât de impresionantă?

● **ELIA PAVLOVICI, Stupina, Vrancea.** Proza dv., scrisă inteligent și cu fervoare stilistică, se citește cu interes:

"«Revoluția noastră capitalistă» m-a dezamăgit: clasa muncitoare în alianță cu țărăimea și intelectualitatea au intrat înapoi, ca la comandă, pentru reprimarea în imensa mașinărie, însă... probabil s-o fi defectat vreo roată dințată sau curea de transmisie, o dată ce din metabolismul infernal nu a rezultat până acum nimic..."

Mai puțin concludente sunt referirile la viața sentimentală a principalului personaj feminin (care numai printr-o... coincidență, sper, se numește la fel ca dv., Elia). În acest domeniu, al vieții sentimentale, vă pierdeți siguranța de scriitoare și înregistrați și situații sau replici nesemnificative pentru cititor.

În orice caz, se poate alege din tot ce ați scris un fragment publicabil. Vă rog să-l alegeți, să-l bateți la mașină și să mi-l trimiteți împreună cu câteva date despre dv. și o fotografie.

● **CONSTANTIN DIN SEVERIN, Drobeta Turnu-Severin, VIORICA GRIGORE, București, FILOFTEIA COSTACHE, Bacău, DORU PAPADOPOL, București, ION BILCIURESCU, Constanța, DESPINA D., București.** Ceea ce scrieți dv. n-are nici o legătură cu literatura. Trebuie să urmați singurul sfat valabil dat de Lenin: "Învățați, învățați, învățați!"

● **IOANA DIMACHE, Galați, MIHAI PAVELESCU, București, MIHAELA BALOȘ, Borlești, Neamț, ALEXANDRU NIȚĂ, Satu Mare, PAUL CILIANU, București.** De ce nu-mi mai scrieți? Sunteți niște trădători! Este adevărat că nu v-am publicat proza (deși în unele cazuri am promis că o public), dar aceasta nu înseamnă că am urmărit să vă persecut în vreun fel. Am avut motive serioase (fie textul era prea mare, fie mi-au sosit între timp producții mai valoroase, cărora le-am dat întâietate). Primesc mii de pliuri, oferta este, nu exagerez, uriașă și mi-am propus ca ori de câte ori compun un nou număr al **Mașinii de scris** să fac o selecție nemiloasă, fără criterii... sindicaliste. Nu mă interesează dacă un autor așteaptă de mai multă vreme, dacă mi-a trimis scrisori afectuoase etc. Textele dv. au pierdut de mai multe ori la rând această strânsă competiție săptămânală. Dar dv. sunteți autori foarte talentați, de la care aștept noi scrieri. Nu vă descurajați atât de ușor!

Umor involuntar

"Femeia a fost și este/ o controversată poveste/ de-ar fi poveste n-aș povesti-o,/ n-aș mai bate apa în piuă."

MARIN F. DIȚOIU
Frâșinet, Călărași

"Nelinistit în orice clipă/ sunt fără de astâmpăr/ nu pot să stau un pic în loc/ trebuie să vin, să plec."

SEVERUS ROSA
Alba Iulia

"De vei săpa sub vechile ruine/ Sub talpa groasă din călcâiul tău/ Vei observa că fiecare parte/ E os și sânge din strămoșul tău."

NICOLETA ABĂCIOAIEI
Snagov-sat, SAI

"Nu vreau nici fală, nici averi/ Nu vreau elogi personale,/ Atât eu vreau în asfințit de seri/ Să am doar clipele reale."

Serg. CORNEL SCURTU
U.M. 0586-Miercurea Ciuc

Desen de LINU

cialist. Ați evoluat la întâmplare, astfel încât în versurile dv. se amestecă azi simplitatea cu banalitatea și sensibilitatea cu sensibleria:

"Iartă-mi trupul gol și orfan/ blestemul arde lucrurile sfinte./ Sunt doar un haos de priviri/ prin care trec cu aripile frânate/ bolnav,/ prea bolnav de lungă-mi tăcere/ cu gust de miere și pelin." (Sunt ca o noapte albă)

● **COSTICĂ OANCĂ, Corod, Galați.** Și de data aceasta unele aforisme sunt publicabile (și le voi publica). Există însă și multe afirmații (doar) constatative și judicioase, care nu prezintă interes.

● **DANIELA MIHAI, Lugoj.**

mântarea, Doar un melc, Metamorfoza, Îngerul gri, Casa de bilete - cuprinde ceva interesant, neliniștitor sau de-a dreptul hațucinant, dar acel ceva se înecă până la urmă într-o filosofare poetico-moralizatoare sterilă din punct de vedere literar. V-am mai spus: nu vă stă bine filosofarea. Dv. aveți o remarcabilă priză la realitate, pe care trebuie s-o exploatați. În **Metamorfoza**, de exemplu, chiar și când desfășurați cea mai îndrăzneată fantezie, povestind cum v-ați transformat la un moment dat în... asfalt, relatarea rămâne realistă:

"Ore în șir mii de perechi de pantofi m-au ciuruit convingător, hotărâți în trepidația, în legănatul sau în balansul picioarelor. Preferam pantofii bărbaților, plăți și masivi. Tocurile tinerelor îmi deschideau răni pe sân și pe obraji..."

Iată însă că finalul povestirii, poematice-metafizic, anulează impresia inițială. Vă propun să faceți o experiență și să rescrieți textul, fără considerații nebuloase. Fiți siguri că descrierea atât de precisă și expresivă a unei situații fantasmagorice se va încărca de semnificații de sine, făcând inutil comentariul dv.

● **SORIN ANDRONACHE, Hațeg, Hunedoara.** "V-aș ruga să faceți o scurtă recenzie la cartea **Undeva, cândva** de Richard Matheson, la rubrica

Știu că știți, dar țin să vă amintesc

■ La rubrica „Mașina de scris” se primesc texte literare de la autori din orice categorie: tineri sau bătrâni, începători sau consacrați, bărbați sau femei, români sau neromâni, cu studii sau fără studii.

■ Textele trebuie să fie dactilografiate sau cel puțin scrise lizibil. Dacă aveți încredere în valoarea lor, trimiteți-mi și o fotografie a dv. și un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele și fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Vă rog să nu mă căutați la telefon și să nu mă vizitați la redacție. TOATE scrisorile dv. vor primi un răspuns în cadrul rubricii „Mașina de scris”, în ordinea sosirii lor.

■ Cele mai valoroase texte se publică în cadrul rubricii „Mașina de scris”. Toate textele publicate în cadrul acestei rubrici candidază automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual, la 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenții rubricii „Mașina de scris” se aleg autorii cărora li se asigură publicarea unei cărți (pe bază de contract). Numele lor este anunțat la fiecare 1 martie.

■ Plicurile trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ștefănescu, la redacția revistei „Flacăra”, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 București.

La ce lucrează Nicolae Merișanu

ORDINUL ETERN

I
Arif auzise de la Diab, un cioban creștin, că în regiunea Bab-al-Kabira apăruse un monstru, un câine biped înalt cât un palmier, îl văzuseră și beduinii din tribul Abu Latif, trupul îi era acoperit cu o blană mitoașă, de oaie, ochi aramii, apoși, enormi, ziceai că plânge, urlă spre cer, apoi scoase un mârâit prelung, fluturându-și în aer limba sângerie, și dispăru ca o nălucă în nisipul fin al deșertului. Arif își spuse că trebuie să fie câinele-om pe care îl descrie la fel un gnostic egiptean, că acest ciudat animal este paznicul sufletelor criminale care bântuie în subteranele deșertului și se arată la suprafață doar atunci când un suflet ucigaș scapă de acolo, iar ciobanul Diab se închină cu spaimă când auzi aceste cuvinte. Doamne, apără-ne de ispitele lui Satan, și-l întrebă pe Arif, cum, învățate, a putut să scape din lad, iar Arif, zâmbind fin, îi povesti ciobanului ceva incredibil, despre pluralitatea lumilor permeabile și paralele. Doamne, într-adevăr, toți cărturarii sunt un pic tâcniți, cum să existe mai multe lumi, există doar lumea noastră, frumoasă și păcătoasă. Și există Mântuitorul, Speranța.

Arif îi răspunse, fericiți cei săraci și în Duh, sintagmă care se traduce corect cei săraci și credincioși, nicidecum cei săraci cu mintea.

Apoi Arif se retrase la biblioteca regală unde împărțise și talmăci ucenicilor lui viziunea ciobanului Diab. Toți amuțiră, Regatul nostru se va prăbuși în ghearele Diavolului, cine ar fi putut crede că această țară prosperă și educată va intra în stăpânirea Omului Dublu.

II

Mumkenu intrase în sala tronului cu gândurile împrăștiate, imagini, amintiri și sentimente contradictorii îl înfiorau. Astăzi îl va cunoaște pe noul rege, omul dublu, cum îi spuneau Arif și mulți învățați, sau marele reformator, cum îi spunea plebea. Un lucru era cert, nu suporta

creștinii, fapt care îi adusese multă simpatie din partea milițiilor regale, conservatoare și politeiste. Iar de partea cui este armata este și puterea, istoria a aparținut întotdeauna celor care știu să inspire teamă, făcând la rândul lor, din când în când, mici concesii supușilor.

Dar cele mai interesante relatări despre noul rege le primise de la curtezana Mariam, o fină cunoșcătoare a casei regale și a bănelor de la curte. Ea îi spusese că în copilărie, Algemas, noul rege, fusese doborât la pat de o boală ciudată, nici un medic nu putu s-o clasifice sau să-i dea de leac, îi apăruseră pe corp și pe față pete vineții în formă de stea și fu cuprins de un somn diavolesc care dură cinci ani. Gurile rele, mai adăugă Mariam, spuneau că în acest timp Algemas sughea seară de seară ca un bebeluș, sânul matern, în timp ce virtuoasa regină se împerechea cu diverși amanți sau animale. Și chicotind, completă, poate uriașul câine pe care l-a văzut ciobanul Diab nu este decât o figură de stil, o metaforă populară care sintetizează toate zvonurile despre apetitul sexual al acestei case regale.

În schimb dramaturgul Alexis îi povestise cândva despre regina-mamă afirmând că nu întâlnise o persoană mai firavă prin delicatețea alcătuirii, te gândeai că întâlnești un înger, zgârcită la vorbă, cultivată, învăluită permanent de tristețea că există, că e carne.

Pe cine să mai crezi, răsă în sine sa, aducându-și aminte de o spusă a tatălui său, băiete, toate fecioarele sunt potențial târfe, iar toți bărbații proxeneți. Și gândi păcătos că tot Mariam e mai aproape de adevăr.

III

Și iată că o ușă masivă se deschise brusc. Și apărură un pat pe rotile împins de patru sclavi, travestiți în îngeri cu aripi multicolore. Oare pe acest pat, acoperit cu mătăsuri negre, zăcea însuși regele Algemas?

IV

Mumkenu fu uluit de planurile culturale pe care noul rege le va pune în practică chiar de mâine. Va alcătui o nouă bibliotecă în rafturile căreia nu vor zăcea suluri, hărți sau cărți, ci

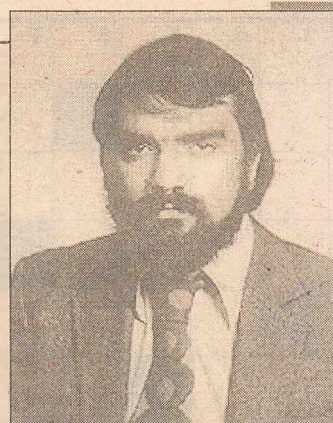
Nicolae Merișanu a fost prezentat la *Mașina de scris* ca poet. Acum lucrează la un roman cu următorul subiect (ni-l rezumă autorul însuși):

„Sub forma unei pseudocronici, un tânăr studios, născut într-un stat ipotetic din Orientul Apropiat, încearcă să-și povestească viața. Destinul. Atins de o plictiseală care-l macină, pleacă la îndemnul maestrului său într-un regat ultradezvoltat economic și cultural unde speră să-și aline suferințele psihice prin discuții cu savanții de acolo. Până aici, o viață de tânăr intelectual normal... dar o întorsătură a destinului schimbă viața tuturor, regele luminat moare (natural sau asasinat?), în familia regală se dă o luptă pentru succesiune pe care o câștigă printr-un «fabulos» concurs al împrejurărilor politice cel mai puțin avantajat, un personaj ciudat, numit ba prințul care doarme, ba OMUL DUBLU. Cronicarul-erou, Mumkenu, va nota toate capriciile acestui despot paradoxal care fundează o bibliotecă-închisoare în care povestirile se vor scrie cu sângele real al oamenilor reali. Toți cei inițiați în acest nou ordin, Ordinul Etern, nu vor mai putea părăsi biblioteca-închisoare. Algemas, noul rege, va juca dublu. Personaj luminos, reformator, apropiat de «cei nevoiași» în cetate, demiurg sadic, fără scrupule, în bibliotecă. Asta în prima fază, până când îi vine ideea de a transforma tot regatul într-o bibliotecă-închisoare. Romanul are un final surpriză...”

Să citim, acum, și câteva fragmente de roman. Aceia dintre dv., stimați corespondenți, care vreți să comentați opera lui Nicolae Merișanu încă din faza de șantier, vă rog s-o faceți, ca la un cenaclu. Mă angajez să public toate opiniile dv.

Ar fi fost o glumă macabră... Sclavii ieșiră, urmară câteva clipe de tulburătoare tăcere care fu ruptă de o voce târâgănată, feminină. Vocea parcă venea din tavan, ca să nu zicem din ceruri, Mumkenu se apropie sfios de pat, da, eu te-am ales după ce ți-am studiat atent biografia, vei fi numit cât de curând cronicar regal, ba chiar mai mult. Mumkenu încercă să distingă sub mătăsurile negre chipul regelui, părea figura unei fetișcane moarte, curios, când vorbea buzele nu i se dezlipseau, să fie chiar mort, iar tot ce trăia el o înscenare demnă de fantezia malefică a vreunui zeu plictisit de banalitatea Istoriei... dar câte minciuni minunate nu s-au întâmplat în acest Orient Fabulos!

personaje în carne și oase. Algemas îi spuse că el se va gândi la o poveste, iar oamenii, pe care îi va selecționa cu grijă, vor trebui să rămână până la sfârșitul vieții lor în această bibliotecă-închisoare. După cum noi suportăm capriciile zeului cel rău care ne-a creat, tot așa și aceste ridicole personaje, să nu-mi spui, Mumkenu, că viața are vreun sens, singurul ei sens este cel pe care tu însuși i-l dai. Iar tu, Mumkenu, vei înregistra această joacă a mea ca să rămână eternitățile, vorba vine, căci timpul este un porc nesățios, se hrănește și cu fecale și cu mintea celor aleși, înfulecă totul. Pentru cei care simt nuanțele jocului și ale hazardului și au văzut culorile morții voi întemeia un ordin... Ordinul Etern. Toți vor intra în el cu voia mea și vor ieși din el fără voia mea, Algemas răsă puternic, Mumkenu, notează tot ce ți-am spus... și încă ceva, nici tu nu ai voie să părăsești spațiul bibliotecii.

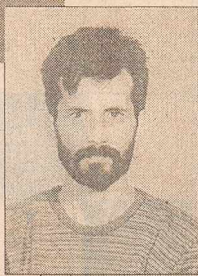

MAȘINA DE SCRIS

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

Un provocator - Gabriel Funica

Pe Gabriel Funica l-am mai prezentat (în numărul din 6 decembrie 1994): are 34 de ani și este bibliotecar la Biblioteca Județeană „Duliu Zamfirescu” din Focșani. Eseul pe care l-am publicat atunci, *Amurgul cărturarilor*, a avut ecou printre corespondenții rubricii. Mulți dintre ei, citindu-l, s-au simțit provocați și au trimis replici (pe care, bineînțeles, le-am reprodus în aceste pagini).

Iată că acum Gabriel Funica ne provoacă din nou, cu două texte scurte și eficace, ca două gloanțe de revolver. N-am nici o îndoială că i se va riposta. Abia aștept să înceapă scandalul (de idei)!

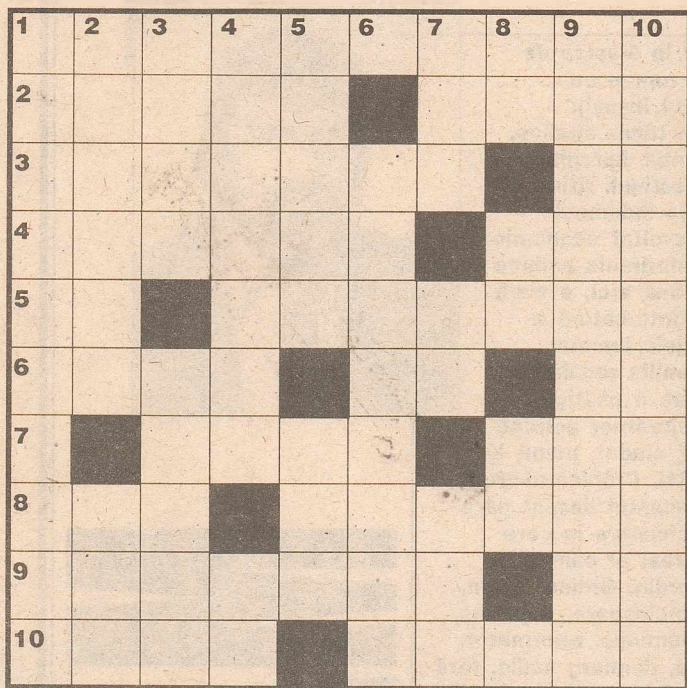
INCOMODYSEEA

Numai proștii și mediocrii nu obosesc. Ei sunt marii Neobosiți ai Speciei, forța hidraulică a tuturor civilizațiilor, tembelismul radioactiv al progresului. Eternitatea le surâde. Pentru ei astenia este o maladie

de neînțeles, o carență insuportabilă și descalificantă. Animați de idealurile lor mărunte evoluează în timp și spațiu cu frenezia și dezinvoltura celui care are numai de câștigat. Și înaintea strâns, umăr lângă umăr, convinși numai de adevărurile lor. Nici o îndoială, nici un regret, nici o poticnire. Existența e o citadelă care trebuie luată cu asalt, supralicându-i-se astfel importanța, sacralizându-se nimicurile pe care le pune în joc.

DEMISIE

Să nu ai chef de nimic, să rătăcești fri-vol printre ruinele amintirilor. Să nu mai fii sedus de nici o dorință, idee sau faptă. Să zaci dezgustat de tine și de ceilalți. Binevoitor, să te lași depășit de evenimente, incapabil să iei vreo atitudine. Străin de societate, ca și de propriul corp, de propria biologie, să nu poți opta pentru o lozincă sau un drapel. Maniac al indiferenței, ancorat într-un abandon total și iremediabil, să ai doar viciul disoluției. Până și Dumnezeu să-ți apară ca un spectacol derizoriu și fără substanță. Tentările inactivității să pună capăt tuturor ambițiilor, oricărui farmec al dezmățului cotidian. Prea abulic pentru a mai accepta tirania oricărei veverițe, să te retragi, să demisionezi ca un răzleț pe care nimic nu-l mai poate scoate din sărite.

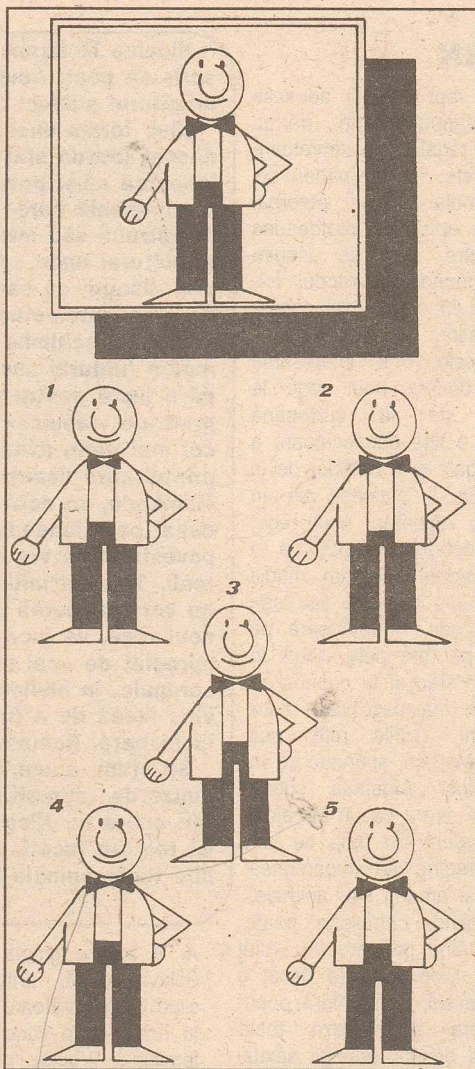

VALENTE

ORIZONTAL: 1) Te cam vrăjește. 2) Arie de răspândire - Transmisii sportive. 3) E de răs, nu alta - Tunse scurt! 4) Alintatul părinților (pl.) - N-are nimic în plus. 5) Aer! - Amestec de grâu. 6) Bune de cultivat iarna - Curea la nădragii! - Teu! 7) A pune la curent - Bis. 8) Un altfel de tip - Nu-i scapă nimic (fem.). 9) Urmărește rând cu rând - Înșira! 10) Stă sub acoperiș - Date pe porții.

VERTICAL: 1) Gen de lite-

Dan POPA ■

Numai unul dintre cei cinci omulați este identic cu cel de sus. Care ?

Pe schela unui bloc în construcție, trei muncitori se află în pauza de masă. Unu-i moldovean, unul ardelean și-altul e... oltean.

- Dacă și astăzi am în pachetul tot mămăligă cu brânză, mă arunc de pe schelă, zice moldoveanul. Desface hârtia, se uită și se aruncă în gol.

- Și eu m-am săturat de slană, zice și ardeleanul. Dacă și azi am pită cu slană, îmi iau viața. Desface, vede ce are înăuntru și se aruncă și el de sus.

- Iar eu, adaugă olteanul, dacă am din nou pâine cu praz, fac ce făcură și ceilalți doi. Desface, vede

ANECDOTE

prazul și avu și el același sfârșit.

La funeralii, cele trei văduve vorbesc între ele:

- Nu înțeleg, zice prima, de 20 de ani îi pun în pachetul brânză cu mămăligă și niciodată nu a zis nimic...

- Nici eu nu pot pricepe: de 15 de ani îi dau la el numai pită cu slană...

- Eu nu înțeleg nici atât, interveni văduva olteanului, de 25 de ani își pregătea singur pachetul cu mâncare...

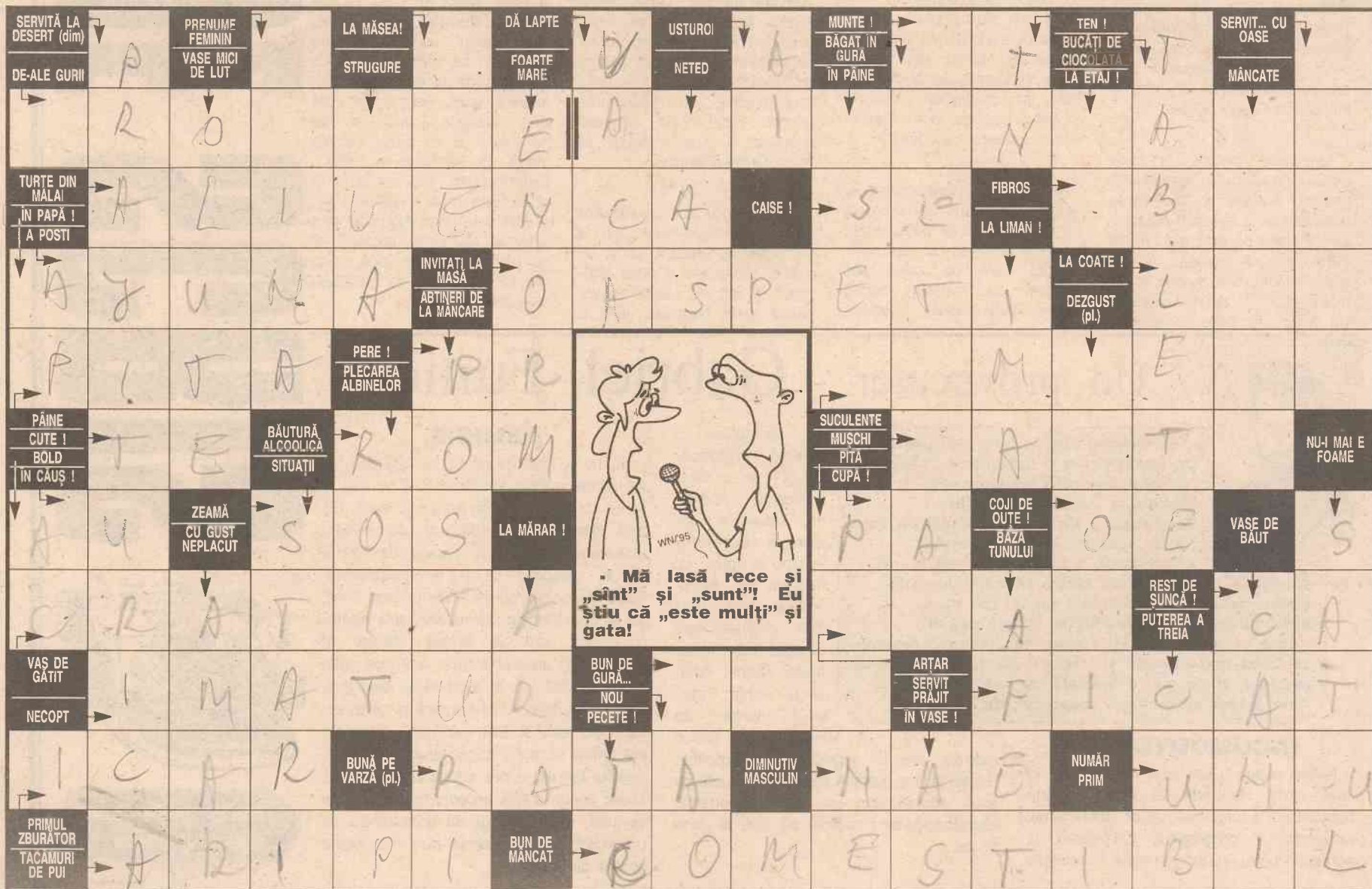
Doi olteni tăiau o bombă cu fierăstrăul. Un vecin îi vede și le zice:

- Vedeți, bă, c-o să explodeze!

- Nu-i nimic, răspunde unul dintre cei doi, mai avem vro trei...

DE-ALE GURII...

Integramă de Mihai ZGUBEA

Despre raportul leu-dolar

În ultimele zile, săptămâni mai degrabă, ați asistat, stimați contribuabili, că altfel nu vă putem zice, la deplasări cu ghiotura ale oamenilor de bine ai acestei țărișoare. De așa se ocupă colegii de la politic, n-avem noi treabă cu ei. Noi,ăștia de sport, avem benoaclele numai pe fenomen. Așa că privim cu uimire cum tot staff-ul selecționatei a bătut și va mai bătui, ni se spune, prin Europa, pentru a vedea la lucru, sau doar în intimitate, că unii nu prea

HERCULE LE CHAT

au de muncă, jucătorii români din străinătate. Gabi Balint, Costică Ștefănescu și însuși Puiu Iordănescu bat Europa să vadă, cică, dacă lui Hagi i-a mai crescut părul (că ne închipuim că de felul cum joacă n-ar mai fi secrete), dacă numitul Craioveanu este tot ăla, golgeterul, ba mai mult, dacă e adevărat că „elvețianul” Viorel Moldovan este cu adevărat vârf de atac și acum, prin țara de adopție. Cum vă veți fi întrebat de ce se întâmplă toate acestea, amintindu-vă, domniile voastre, de asemenea, că atunci când erau prin țară, nimeni nu se înghesuia să bată D.N. 1 pentru a-i vedea, noi, perspicaci (scuze!), am aflat și motivația: diferența de diurnă. Păi, prin vot deschis, pentru dincolo de Curtici în buzunarele deplasatilor intră 200 dolari pe zi, în timp ce până în Curtici se merge pe amărâta de diurnă băștinașă. Simplu ca bună ziua!

- Care sunt principalele reproșuri pe care le faceți președintelui FIDE, Florencio Campomanes?

- Că este o mumie. Că refuză să meargă în pas cu epoca sa. Șahul de cel mai înalt nivel nu se poate mulțumi cu subvenții guvernamentale sau venituri federale. Ca în toate celelalte sporturi, este nevoie de mijloace mult mai importante.

- Credeți că meciul împotriva lui Short (în care s-a produs schisma față de FIDE - n.n.) a servit cauzei șahului?

- În Anglia, cu siguranță. Acoperirea mass-media a fost extraordinară. Toate partidele au fost transmise în direct pe Channel 4. Ziarele, Times, bineînțeles, care a fost principalul nostru sponsor, au consacrat pagini întregi evenimentului. Timp de 15 zile, toată țara s-a apucat să joace șah; a fost cu adevărat formidabil. Însă în celelalte țări nu a fost la fel de mediatizată. Pentru a avea un impact maxim trebuie să apelezi la mijloace adecvate. Ar trebui să imaginăm o nouă

organizare și să lansăm un veritabil circuit, precum în tenis sau Formula 1. Patru orașe au intrat deja în joc: Moscova, Paris, New York, Londra. Toată lumea știe că vom reveni în fiecare an. Deja întâlnirea din octombrie, de la Paris, turneul „Intel”, a devenit un eveniment încă înainte de a începe. Până acum, Federația Internațională nu s-a preocupat decât de jucătorii săi legitimați, e adevărat numeroși, dar negli-

Garri Kasparov, un personaj aparte, un mare campion (3)

jează total marea masă a practicantilor. Jucătorii de șah anonimi reprezintă o masă enormă în lume. În Franța există 30.000 de legitimați, dar și cel puțin 6 milioane de oameni care joacă regulat. În Germania, la 110.000 șahiști cu carnet sunt alți 15 milioane de amatori.

- Viitorul șahului trece prin televiziune?

- Nu numai. Este nevoie de

o combinație cât mai bună între acoperirea TV și servicii informatice adecvate. Astăzi, de la mare maestru la un simplu debutant, toată lumea poate urmări în direct partidele cele mai interesante, să gândească în același timp cu marii campioni, să-și imagineze care va fi următoarea mutare. Vă imaginați că sunteți, vizionând un meci de tenis, adversarul lui Sampras? Sau la fotbal, că jucați împotriva lui Stoicikov?

- Faptul că ați disputat Campionatul Mondial pe „acoperișul” lui World Trade Center din New York a fost benefic pentru lupta pe care o jucați?

- La New York, prin forța lucrurilor am fost mai expuși opiniei publice. Am jucat pe „acoperișul lumii”, în inima Wall Street-ului, cel mai mare cartier de afaceri de pe planetă. E dificil să-ți imaginezi un cadru mai prestigios. Cred, sincer, că acest meci poate constitui o cotitură majoră în istoria șahului.

Selecție și traducere
TEODORA OPREA ■

Steaua face egal acasă. Țiți e mulțumit!

Steaua - Borussia 0-0

Miercurea trecută Steaua București a reușit să-și complice și mai mult situația din Grupa C a Ligii Campionilor făcând meciul, în Ghencea, cu Borussia Dortmund.

Dacă am trecut cu vederea eșecurile din partidele disputate în deplasare cu Juventus și Borussia, partide în care campionii noștri au primit 4 goluri și nu au dat nici unul, de data aceasta lucrurile au început să capete o întorsătură neplăcută. E nepermis ca, într-un meci în care aveam nevoie neapărat de victorie, Lăcătuș să fie scos din teren când mai erau

aproape 30 de minute de joc, iar Jean Vlădoiu să fie lăsat să-și facă mendrele o partidă întreagă. Faptul că Steaua putea să bată Borussia este incontestabil. Insuccesul se datorează însă nu atât jucătorilor - care, săracii, cu mai multă sau mai puțină tragere de inimă, tot ce spune antrenorul fac -, cât felului în care meciul este gândit din punct de vedere tactic. Or, dacă noi plecăm de la premisa că „până acum Steaua s-a comportat foarte bine” - Țiți Dumitriu - nu vom ajunge nicăieri. Nu îmi vine să cred că un antrenor a cărui echipă a ajuns,

pentru a doua oară consecutiv, în Champions League, poate fi mulțumit de faptul că jucătorii lui au dat un singur gol în 4 meciuri, remizând, pe teren propriu, în fața unei echipe inferioare valoric. Oare unde e tactica super-ofensivă cu care ne tot amenință Steaua?! Unde sunt realizările supertalentatului Jean Vlădoiu, vârful „percutant” al campioanei noastre, care deocamdată s-a mulțumit să alerge ca bezmeticul de la un fundas advers la altul?! Și, în plus, unde e probitatea morală a antrenorului când afirmă că „Aia nu e galerie!”, răspunzând acelor oameni extraordinari care, meci de meci, au

reușit să creeze o atmosferă fantastică în Ghencea și care, exasperați, au scandat miercuri „Demisia!” și „Țiți hop-ș-așa / Ți-ai bătut joc de Steaua”?! Calificarea, acum, e aproape imposibilă. Practic, Steaua ar trebui să învingă în ambele jocuri pe care le mai are de disputat (cu Glasgow Rangers, în deplasare, și cu Juventus, acasă) în condițiile în care Borussia nu mai obține decât maximum 4 puncte. Țiți Dumitriu e încrezător în șansele Stelei. Să vedem...

ALEXANDRU ARION ■

Țiți Dumitriu zâmbind satisfăcut

Fotografii de PETRE COJOCARIU ■

Lăcătuș, care la 31 de ani pare că și-ar da și viața pentru clubul său și, zău, nu înțeleg de ce...

Clasament Grupa C

1. Juventus Torino	14- 2 12 p.
2. Borussia Dortmund	4- 5 5 p.
3. Steaua București	1- 4 4 p.
4. Glasgow Rangers	3-11 1 p.

Au mai rămas de jucat meciurile:
22 noiembrie

Glasgow Rangers - Steaua
Juventus - Borussia

6 decembrie

Borussia - Glasgow Rangers
Steaua - Juventus

Șah la Palat!

Dovedind că acțiunile de sponsorizare sportivă din cadrul activităților desfășurate pentru promovarea produselor EPSON în România nu reprezintă ceva întâmplător și că sportul minții este foarte apropiat de tehnica de calcul, firma MB DISTRIBUTION a organizat la sfârșitul lunii trecute un nou turneu de șah activ pentru copii. Astfel, într-un cadru deosebit, Palatul Național al Copiilor a găzduit întrecerile pentru întâietate în fața tablei cu pătrățele albe și negre dintre cei peste 120 de copii înscriși, având vârste între 10 și 16 ani. Ne face plăcere să menționăm numele laureaților și probabil viitorilor performeri: Raluca Costin și Vladimir Doncea (10 ani), Ana Maria Băduț și Bogdan Vioreanu (12 ani), Oana Bogză și Costel Burnoiu (14 ani), Iulia Ionică și Florin Sebe (16

ani). De asemenea, în mod absolut original, în paralel a avut loc și un concurs rezervat însoțitorilor copiilor. Pe lângă premiile în bani (însușind 5 milioane lei) atribuite celor care au urcat pe podium de către firma EPSON, aceasta și-a atras alți câțiva prieteni, care au oferit premii în cărți, reviste și produse specifice: editurile Nemira și Libra, societățile Black & White și Jeco Trading sau Isostar și Ovomaltine. Desigur, nu în ultimul rând, trebuie să spunem că reușita pe toate planurile a acestei manifestări nu ar fi fost posibilă fără entuziasmul marelui maestru internațional Elisabeta Polihroniade, vicepreședinte al federației de specialitate, și al domnului Victor Macri, marketing manager al principalului sponsor.

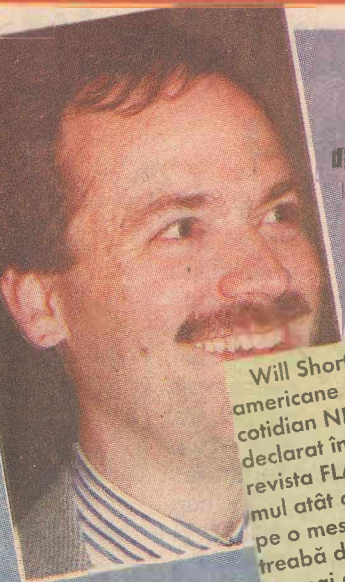
POMPILIU L.
DUMITRESCU ■

Congresul și Campionatul Mondial de REBUS

S-a dezlegat enigma câștigătorilor

Pe 27 octombrie, la Poiana Brașov s-a încheiat Congresul și Campionatul Mondial de Rebus - ediția a IV-a - unul dintre organizatori fiind S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A. 52 de participanți din 13 țări ale lumii au luptat pentru gloria de a deveni cel mai bun dezlegător de enigme logice din lume. Norocul, din păcate, nu a ținut cu reprezentanții României, ei trebuind să se mulțumească doar cu locul 4, meritoriu de altfel. În materialul de mai jos vă prezentăm pe aceia care s-au dovedit cei mai buni dintre cei buni.

Fotografii de PETRE COJOCARIU

Will Shortz, căpitanul echipei americane și rebusistul cunoscutului cotidian NEW YORK TIMES, a declarat în exclusivitate pentru revista FLĂCĂRA: „Privesc rebusismul atât ca pe un hobby, cât și ca pe o meserie. Pentru mine este o treabă deosebit de serioasă! Tocmai de aceea am fondat, în 1992, la New York, acest Campionat Mondial de Rebus. Aici, în România, am fost tratați ca niște persoane foarte importante, iar organizarea concursului a fost excepțională”. L-am rugat în continuare pe dl Shortz să încerce să rezolve pe loc o mică problemă de enigmistică: în numele revistei noastre este ascunsă o pasăre. Despre ce pasăre e vorba? În mai puțin de 30 de secunde, cât i-am dat timp de gândire, dânsul a găsit răspunsul: papagalul ARA!

Noul campionat al lumii este americanul de origine chineză Wei-Hua Huang, un tânăr de 22 de ani, student la California Institute of Technology: „În afară de îndatoririle mele ca student nu mă ocup de altceva decât de rebus... Rebusul este întreaga mea viață, o pasiune trăită la modul cel mai serios. Pentru mine România a fost o experiență foarte interesantă, iar organizarea deosebit de bună”.

Echipa SUA
campionă mondială

György Istvan din Ungaria este o mare surpriză atât pentru echipa sa, cât și pentru ceilalți competitori de la Brașov. A ajuns la acest campionat ca înlocuitor al unui membru al echipei ungare ce nu a putut să vină și a câștigat locul al doilea. „Sunt student la o facultate tehnică și compun careuri de cuvinte încrucișate pentru una dintre cele mai mari reviste de gen din țara mea. Am făcut câteva greșeli prostest și de aceea nu am ajuns pe primul loc, dar la anul...”

Chiar și numai cu mâna dreaptă teafără, dl Alexandru Păsărin, directorul publicațiilor de divertisment de la S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A., a rezolvat cu optimism problemele legate de organizarea perfectă a Campionatului Mondial de Rebus.

Căpitanul echipei Cehiei, dl Viteslav Kondelka, bucurat că a obținut locul 2, dar și nefericit că a pierdut la o diferență de numai un rebus (careu) titlul pe care-l câștigase anul trecut: „Cred că problemele din concurs merită publicate în revistele de specialitate din întreaga lume.”

Căpitanul echipei noastre, clasată pe locul 4, dl Sorin Ursu: „Cu mai multă experiență se putea mai mult. Dar în cel mult doi ani sper să fim campioni mondiali, iar la ediția viitoare cred că vom intra în grupul primelor trei”.

Gyócsy Géza, căpitanul echipei Ungariei, clasată pe locul 3, care consideră că totul a fost minunat, iar concursul mult mai bun decât se aștepta.

Ocupantul celui de-al treilea loc, cehul Pavel Kalhous, este puțin dezamăgit pentru că nu a reușit nici de data aceasta să câștige - în edițiile precedente a fost de două ori pe locul secund - dar promite să se răzbune la cea de-a V-a ediție.

Clasat pe locul 11 la individual, Florin Georgescu a fost însă cel mai bun dintre reprezentanții României: „Sincer, mă așteptam la mai puțin. Eu nu am rezolvat decât vreo 250 de probleme de acest tip, cu tot cu cele 60 din concurs. Oricum, în câțiva ani vom putea emite mai multe pretenții”.

Sponsori:

S.C. Poiana Brașov, Jaro International, Editura Maxim din București, BETACO SRL București, B.T.T. București, Frucade Brașov, Avicola Brașov, S.C. Apulum Alba Iulia, S.C. Aurora (bere) S.A. Brașov, Stațiunea de cercetări viticole Murfatlar, Ruimentul S.A. Brașov, S.C. Favorit (Bodea Sf. Gheorghe), Teleferic S.A. Brașov, Conimpex Company LTD - București, S.C. Silva S.A. Regin, Editura Nemira.

Pagină realizată de
ALEXANDRU ARION

Ultima oră:

**Vor ieși din nou albi
ca PUMA laptelui!**